

Ліпгона

**Його дивовижна
благодать, сс. 10, 12**

**Навіщо ходити до семінарії?
сс. 20, 46, 48**

**Батьки знайдіть час
поговорити з дітьми, с. 34**

**Діти розмовляйте зі своїми
батьками, с. 58**

З ЛЮБ'ЯЗНОГО ДОЗВОЛУ МИСТЦІВ В МІННЕАПОЛІСІ (ШТ. МІНЕСОТА, США), ФОНД ПУТНАМА, ДАНА МАКМІЛЛІАНА, КОПІЮВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

Зречення святого Петра, художник Герріт ван Хонтхорт

*“А служниця одна [Петра] вгледіла, як сидів коло світла,
і ... сказала: “І цей був з [Ісусом]”.*
І відрікся від Нього він, твердячи: “Не знаю я, жінко, Його!”
Незабаром же другий побачив його та й сказав: “І ти від отих”.
А Петро відказав: “Ні, чоловіче!”
Хтось інший твердив і казав: “Поправді,—і цей був із Ним” ...
А Петро відказав: “Чоловіче,—не відаю, про що ти говориш”.
І зараз... півень заспівав. ...
І вийшовши звідти, [Петро] гірко заплакав”
(Лука 22:56–60, 62).

ПОСЛАННЯ

4 Послання Першого Президентства: “Він воскрес”—свідчення пророка
Президент Томас С. Монсон

7 Послання візитного вчителювання: Любити, наглядати і зміцнювати

СТАТТІ

12 Спокута й подорож земним життям
Старійшина Девід А. Беднар
Як спокута дає нам силу робити добро, бути добрими і служити більше, ніж ми бажаємо і можемо.

20 Благословення семінарії
Бріттани Бетті
Молодь всього світу розповідає, як семінарія допомагає приходити до Христа.

26 Покликання для ново наверненої
Хелена Ханнонен
Ми з сім'єю пішли на багато жертв, щоб я могла виконувати своє покликання піаніста філії, але я рада, що ми це зробили.

30 Рада приходу в дії
Ларене Гонт
Хто є членом ради приходу і що вони мають виконувати?

РУБРИКИ

8 Блокнот квітневої конференції: Як отримати більше користі від генеральної конференції
Майкл Барбер і Девід Марш

10 Ми говоримо про Христа: Дивовижна благодать
Крістен Ніколь Кардон

34 Наші домівки, наші сім'ї: Знайти час поговорити і послухати
Розмарі М. Уїксом

38 Голоси святих останніх днів

74 Церковні новини

79 Ідеї для домашнього сімейного вечора

80 До нових зустрічей: Надія в Спокуті
Єпископ Річард С. Еджлі

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: *Не торкайся Мене*, художник Мінерва Тайшерт, з люб'язного дозволу Музею мистецтв Університету Бригама Янга. Четверта сторінка обкладинки: *Фрагмент харини Подивіться на Мої руки*, художник Джефф Уорд.

42 **Всі знають Блека**

Адам С. Олсон

Любов Блека до баскетболу стала і випробуванням, і благословенням.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: Знайдіть правильну сторінку!

46 **Запитання і відповіді**
Чому я маю ходити до семінарії, якщо я просто можу індивідуально вивчати Писання?

48 **Навіщо потрібна семінарія?**
Сім пророків розповідають про благословення семінарії.

50 **Семінарія в джунглях Еквадору**
Джошуа Дж. Перкі
Як семінарія в новій філії, що складається з новонавернених, допомогла молоді здобути свідчення, знання і віру.

52 **Що нас чекає після навчання в семінарії?**
Девід А. Едвардс
Запрошуємо до інституту

53 **Рядок за рядком: 2 Тимофію 3:16–17**

54 **Не розбийтеся!**
Адам С. Олсон
Невеликий вияв турботи і підготовка можуть запобігти подальшому виникненню великих проблем.

57 **Плакат: Пориньте в Писання**

58 **Час для обговорень**
Гіларі Уоткінс Лемон
Джоссі було сумно через те, що сталося в школі, але після того як вона про це поговорила, їй стало легше.

61 **Він розірвав пута смерті**
Старійшина Патрік Керон
Спаситель помер і воскрес, щоб ми могли знову жити з нашим Небесним Батьком і нашими сім'ями.

62 **Початкове товариство вдома: Ісус Христос навчає мене вибирати правду**

64 **Музика: На Господа схожим бути**
Дженіс Кепп Пеппі

66 **Сестри по роду й по вірі**
Хезер Ріглі
Сестри в Румунії розповідають, як вони зміцнюють свою віру.

68 **Особливий свідок: Що я можу робити, щоб слідувати за планом Небесного Батька для мене?**
Старійшина Річард Г. Скотт

69 **Мої євангельські норми**

70 **Для молодших дітей**

81 **Фігурки персонажів з Книги Мормона**

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Пол Б. Пайпер
Консультанти: Кейт Р. Едвардз, Крістоффель
Голден мол., Пер Г. Малм

Головний директор: Девід Л. Фрішкнехт
Керівник редакційного відділу: Вінсент А. Вон
Керівник відділу графіки: Аллан Р. Лойборг

Головний редактор: Р. Вел Джонсон
Помічники головного редактора: Дженіфер
Л. Грінвуд, Адам С. Олсон

Заступники редактора: Сюзен Берретт, Раян Карр
Редколегія: Бриттани Бітті, Девід А. Едвардс,
Метью Д. Фліттон, Ларен Портер Гонт, Керрі Кастен,
Дженніфер Медді, Ліа Мак-Кланган, Мелісса Меррілл,
Майкл Р. Морріс, Саллі Дж. Оуджер, Джошуа Дж. Перкі,
Чед Е. Фарес, Джен Пінбороу, Пол Ванденберге, Марісса
А. Віддісон, Мелісса Зентено

Головний директор художнього відділу:
Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Скотт Ван Кемпен
Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Старші дизайнери: С. Кімбол Ботт, Коллін Хінклі,
Ерік П. Джонсон, Скотт М. Муй

Склад видавництва: Коллет Небекер Оне, Конні
Боутроп Брайдж, Говард Дж. Браун, Джулі Бурдетт, Брайан
В. Двіджі, Кетлін Говард, Деніс Кірбі, Джинні Дж. Нільсон,
Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайті
iahona.lds.org; **поштою до** *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
або електронною поштою на адресу: iahona@ldschurch.org

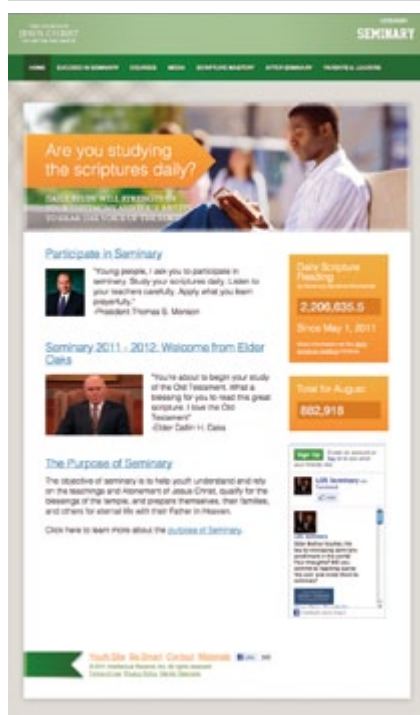
Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаскою, маршалійською, монгольською,
німецькою, норвезькою, польською, португальською,
російською, румунською, самоанською, себуано,
словенською, тагальською, таїянською, тайською,
тонганською, угорською, українською, урду, фідкійською,
фінською, французькою, хорватською, чеською,
шведською та японською мовами. (Періодичність видання
різна в залежності від мови).

© 2012 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності
за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
April 2012 Vol. 15 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must*
be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

ДЛЯ ДОРОСЛИХ

Кілька статей цього номера навчають і свідчать про Спасителя. Дізнайтеся більше про Нього на сайті JesusChrist.lds.org.

ДЛЯ МОЛОДІ

У кількох статтях цього номера йдеться про благословення семінарії (див. сс. 20–25 і 46–53). Щоб дізнатися більше, зайдіть на сайт seminary.lds.org.

ДЛЯ ДІТЕЙ

Щоб почути пісню "На Господа схожим бути" (див. сс. 64–65), зайдіть на сайт iahona.lds.org.

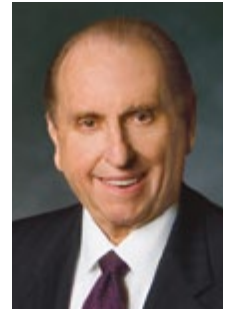
ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

- Благодать**, 10, 12
- Вивчення Писань**, 53, 57, 68
- Воскресіння**, 4, 61, 62, 70
- Генеральна конференція**, 8
- Інститут**, 52
- Ісус Христос**, 4, 10, 12, 61, 64, 70
- Книга Мормона**, 38
- Місіонерська робота**, 42
- Молитва**, 41
- Музика**, 26, 64
- Надія**, 80
- Натхнення**, 39, 40
- Норми**, 69
- Підготовка**, 54
- Послух**, 54
- Ради**, 30
- Семінарія**, 20, 46, 48, 50
- Сім'я**, 34, 42, 58, 66
- Спілкування**, 34, 58
- Спокута**, 4, 12, 61, 62, 80
- Церковні покликання**, 26, 30

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org.

Президент
Томас С. Монсон

“Він воскрес”

СВІДЧЕННЯ ПРОРОКА

Згідно зі словами Президента Томаса С. Монсона, увесь християнський світ голосом сурми проголошує, що Ісус з Назарета встав з мертвих. “Реальність воскресіння приносить усім і кожному мир, що перевищує всяке розуміння” (див. Филип’янам 4: 7)¹.

У наступних уривках Президент Монсон ділиться своїм свідченням і висловлює вдячність за Спасителеві Воскресіння та проголошує, що оскільки Син переміг смерть, усі діти Батька, які прийшли на землю, знову житимуть.

Життя після смерті

“Переконаний, що ніхто з нас не в змозі повною мірою усвідомити всю важливість того, що Христос зробив для нас у Гефсиманії, але я кожного дня свого життя дякую за Його спокутну жертву заради нас.

В останню мить Він міг відмовитися. Але Він цього не зробив. Він спустився нижче всього, щоб мати змогу все спасти. Роблячи це, Він дав нам життя поза межами цього смертного існування. Він звільнив нас від Падіння Адама.

Я безмірно вдячний Йому. Він навчав нас, як жити. Він навчив нас, як помирати. Він уможливив наше спасіння”².

Розвіяти темряву смерті

“За певних обставин, коли це великі страждання і хвороба, смерть приходять як ангел милості. Але в більшості випадків ми сприймаємо її як ворога людського щастя.

Морок смерті можна розвіяти лише світлом даної через одкровення істини. “Я воскресення

й життя,—сказав Учитель.— Хто вірує в Мене,—хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в мене,—повіки не вмере”.

Це запевнення, так, навіть святе ствердження, про життя після смерті є надійним джерелом миру, обцяного Спасителем, коли Він запевняв Своїх учнів: “Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!”³

Його тут немає

“Наш Спаситель знову живий. Найславетніша, найвітшача і найобнадійливіша з усіх подій в історії людства—це перемога над смертю. Біль і страждання у Гефсиманії та на Голгофі було змито. Спасіння людства було забезпечено. Він звільнив нас від Падіння Адама.

Порожня гробниця того першого ранку Великодня була відповіддю на запитання Йова: “Як помре чоловік, то чи він оживе?” Усім, хто чує мій голос, я заявляю: “Якщо людина помирає, вона знову буде жити”. Ми знаємо це, бо маємо світло відновленої істини. ...

Мої любі брати і сестри, у годину нашого найглибшого горя ми можемо знайти заспокоєння в словах ангела, сказаних того першого Великоднього ранку: “Нема Його тут, бо воскрес!”⁴

Усі житимуть знову

“Ми сміємося, плачемо, працюємо, граємо, любимо й живемо. А потім ми вмираємо. ...

І якби не один Чоловік і Його місія, так, саме Ісус з Назарету, ми так і залишалися б мертвими. ...

Від усього серця я палко здійсмаю голос і свідчу як

особливий свідок та проголошую, що Бог—живий. Ісус є Його Сином, Єдинонародженим від Батька у плоті. Він є нашим Викупителем. Він—наш Посередник перед Батьком. Саме Він помер на хресті, щоб викупити наші гріхи. Він став первістком серед воскреслих. Через те, що Він помер, усі житимуть знову”⁵.

Особисте свідчення

“Я проголошую своє особисте свідчення, що смерть підкорено, перемогу над могилою здобуто. Нехай слова, які стали священними завдяки Тому, Хто здійснив їх, стануть реальним знанням для всіх. Пам’ятайте їх. Плекайте їх. Шануйте їх. *Він воскрес*”⁶. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Він воскрес”, *Ліягона*, квіт. 2003, сс. 3, 7.
2. “На прощання”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 114.
3. “Час вже настав”, *Ліягона*, січ. 2002, с. 68; див. також Іван 11:25–26; 14:27.
4. “Христос воскрес”, *Ліягона*, трав. 2010, сс. 89, 90; див. також Йов 14:14; Матвій 28:6.
5. “Живе, живе Спокутар мій!” *Ліягона*, трав. 2007, сс. 24, 25.
6. *Ліягона*, квіт., 2003, с. 7.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Після того як ви зачитаєте цитати з послання Президента Монсона, зверніть увагу на його свідчення, яке розкриває справжнє значення Великодня. Попросіть членів сім’ї відповісти на такі запитання: “Що означає для вас те, що в наш час сучасний пророк свідчить про ці істини? Як ви можете прикласти це до свого життя?” Ви також можете скласти своє свідчення.

Я знову побачу його

Морган Вебек

Завдяки батькові кожен з нас, дітей, відчував, що він особливий. Він любив нас і легко прощав. Він робив усе можливе, щоб кожен з нас був щасливий, і ми завжди знали, що він хоче для нас найкращого. Я надзвичайно його любила.

Коли я була в шостому класі, мій батько загинув у автокатастрофі. Як і вся моя сім'я, я була повністю спустошена. В нашій родині утворилася величезна порожнеча. Батько був тією людиною, на кого я покладалася, до кого зверталася, якщо виникали проблеми. Замість того, щоб шукати допомоги, я дозволила, щоб гнів і біль заволоділи мною. Я згодом вирішила, що в усьому винен Бог. Я перестала читати Писання і молитися. До церкви я ходила лише тому, що цього хотіла мама. Я намагалася залишатися якнайдалі від Небесного Батька.

Потім я вперше поїхала до табору Товариства молодих жінок. Мені подобалося знайомитися з новими друзями, але як і раніше, я не читала Писань. В останній вечір проводилися збори свідчень. Я відчула щось таке, чого давно не відчувала: Дух. Я була в захопленні від дівчат, які вставали і свідчили, однак я залишалася на місці, тому що вважала, що в мене немає свідчення. Раптом я відчула, що мені потрібно підвестися. Я відкрила вуста, не знаючи, що сказати. Тож я сказала, що мені подобається табір Товариства молодих жінок. Несподівано для себе з промовила: "Я знаю, що Ісус Христос помер за мене, Небесний Батько любить мене і Церква істинна".

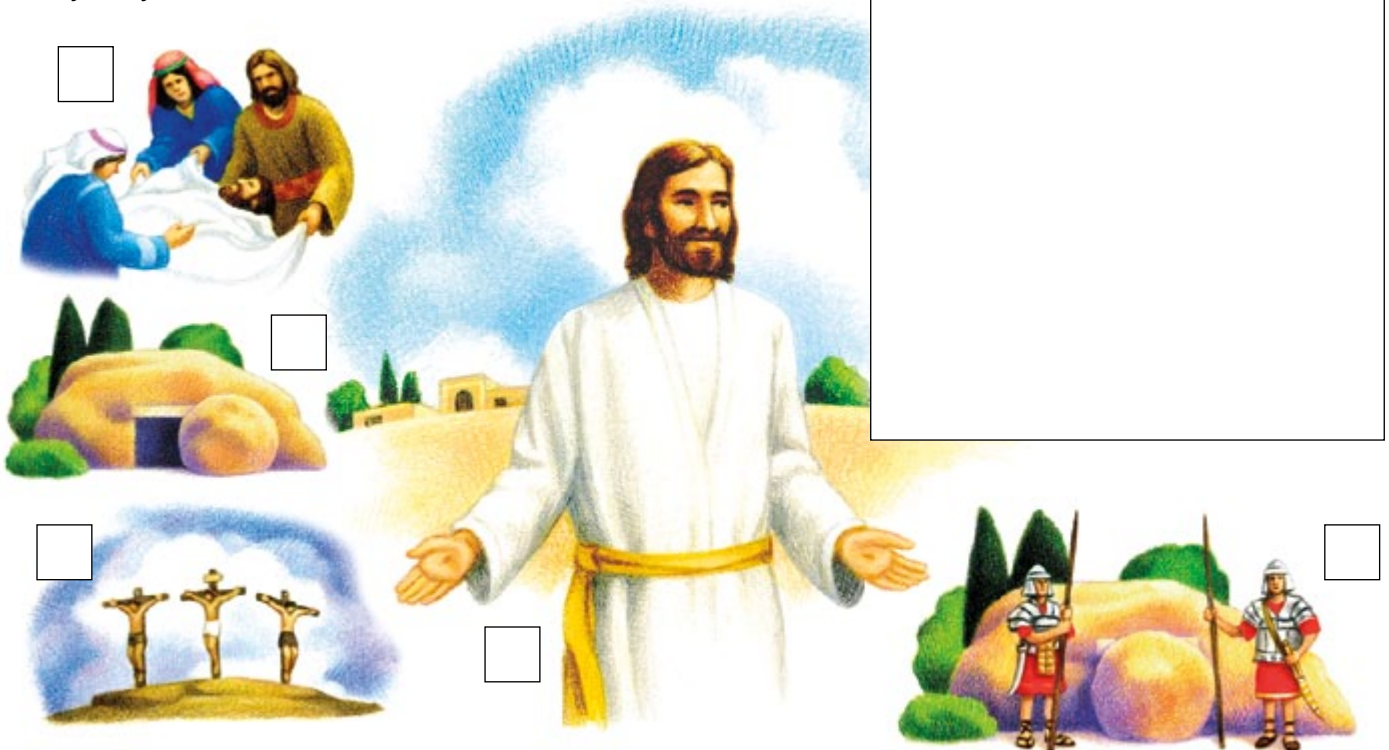
Мене охопив надзвичайний спокій. Завдяки цьому випадку я можу сказати з упевненістю, що знову побачу свого тата завдяки Спокуті та Воскресінню Спасителя.

ДІТЯМ

Він живе!

Президент Монсон навчає, що завдяки тому, що Ісус Христос помер і воскрес, ми всі будемо жити знову. Подивіться на малюнки нижче. Напишіть номер у кожному віконці, щоб показати порядок, в якому відбувалися ці події.

Завдяки тому, що Ісус живий, сім'ї можуть бути навіки разом. Намалюйте свою сім'ю у квадраті внизу.

З молитвою вивчіть поданий матеріал і, якщо це доречно, обговоріть його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя.

Любити, наглядати і зміцнювати

Як і Спаситель, візитні вчительки служать одній за одною (див. 3 Нефій 11:15). Ми знаємо, що досягаємо успіху в своєму служінні як візитні вчительки, коли наші сестри можуть сказати: (1) моя візитна сестра допомогла мені зростати духовно; (2) я знаю, що моя візитна сестра справді дбає про мене та мою сім'ю і (3) якщо у мене проблеми, я знаю, що моя візитна сестра діятиме, не чекаючи, коли її попросять про допомогу¹.

Як ми, візитні сестри, можемо любити, наглядати за сестрами і зміцнювати їх? Далі подано дев'ять ідей, що містяться в розділі 7 книги *Дочки в Моєму царстві: Історія та спадок Товариства допомоги*, що допоможуть візитним вчителькам служити своїм сестрам:

- Щодня молитися за неї і за її сім'ю.
- Шукати натхнення, щоб знати більше про неї і про її сім'ю.
- Регулярно відвідувати її, щоб дізнатися, як вона живе, а також щоб втішати і зміцнювати її.
- Часто зв'язуватися з нею за допомогою відвідувань, телефонних дзвінків, листів, електронних послань, текстових повідомлень та робити для неї щось хороше.
- Вітати її на церковних зборах.
- Допомогати їй у непередбачених ситуаціях, під час хвороби чи за інших надзвичайних обставин.
- Навчати її євангелії з Писань та послань для візитних вчительок.

- Надихати її, показуючи гарний приклад.
- Звітувати провіднику Товариства допомоги про своє служіння і про духовне та матеріальне благополуччя даної сестри.

3 Писань

Лука 10:38–39; 3 Нефій 11:23–26; 27:21

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. Джулі Б. Бек, "Ось що мої онучки (та онучки), сподіваюся, зрозуміють про Товариство допомоги", *Ліягона*, лист. 2001, с. 113.
2. *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), сс. 122–123.
3. *Дочки в Моєму царстві*, с. 132.
4. Brigham Young, "Remarks," *Deseret News*, Oct. 15, 1856, 252.
5. Див. *Дочки в Моєму царстві*, с. 39.

Що я можу зробити?

1. Як я можу дізнатися, в чому мої сестри мають потребу?
2. Як мої сестри дізнаються, що я дійсно піклуюся про них?

Віра, сім'я,
допомога

З нашої історії

"Візитне вчителювання стало двигуном для жінок-святих останніх днів по всьому світу, спонукаючи їх любити, піклуватися і служити, щоб "діяти відповідно до тих добрих почуттів, які Бог вселив у [наше] серце", як навчав Джозеф Сміт"².

Сестра, яка нещодавно овдовіла, так сказала про своїх візитних учительок: "Вони слухали. Вони втішали мене, плакали зі мною, обнімали мене, ... [і] допомогли мені подолати глибокий розпач та депресію тих перших місяців самотності"³.

Допомога у вирішенні мирських проблем—це також форма служіння. На жовтневій конференції 1856 року Президент Бригам Янг оголосив, що піонери з ручними візками загрузили у глибоких снігах на відстані 435–595 км від Солт-Лейк-Сіті. Він закликав святих останніх днів врятувати їх і "щедро вділити від тих речей, які ми називаємо мирськими"⁴.

Люсі Мезерв Сміт писала, що жінки знімали свої теплі нижні спідниці й панчохи прямо там, у шкіні, і складали їх у вози, щоб послати тим піонерам, які потерпали від холоду. Потім вони зібрали постільні речі й одяг для людей, які невдовзі прийдуть, маючи дуже мало пожитків. Коли прибули загоны з ручними візками, одна будівля в місті була "повністю заповнена продуктами для них"⁵.

Блокнот квітневої конференції

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав, ... чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Як отримати більше користі від генеральної конференції

Майкл Барбер і Девід Марш

Відділ навчальних матеріалів

Навіть коли ми кажемо “амінь” у кінці останньої сесії генеральної конференції, духовний бенкет на цьому не закінчується. Він продовжується, якщо ми читаємо і застосовуємо вчення, почуті на цій конференції. Упродовж багатьох років пророки заохочували нас саме до цього. Наприклад, у 1946 році Президент Гарольд Б. Лі (1899–1973) закликав членів Церкви зробити виступи з конференції “дороговказом у їхніх ділах і словах протягом наступних шести місяців”. Він пояснював: “Це ті важливі питання, які Господь вважає за необхідне відкрити цим людям у цей час”¹.

У 1988 році Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994)

повторив ту пораду, коли навчав: “У наступні шість місяців поруч з Головними трудами повинен знаходитися ваш номер журналу *Ensign* з матеріалами конференції, і до нього слід часто звертатися”².

Закриваючи жовтневу генеральну конференцію 2008 року, Президент Томас С. Монсон підтвердив важливість вивчення виступів з конференції. Він сказав: “Запам’ятаймо надовго те, що ми чули на цій генеральній конференції. Послання, виголошені тут, будуть надруковані в журналі *Ensign* та *Ліягона* за наступний місяць. Я закликаю вас опрацювати їх і обдумати вчення, що знаходяться в них”³.

Що ви можете робити, щоб послання

з конференції, які ви будете вивчати й обдумувати, набули глибшого значення для вашого життя? Ось кілька пропозицій, які допоможуть вам підготуватися до сприйняття натхненних слів, отримати їх і діяти відповідно:

Підготуватися до отримання натхнення. Незалежно від того, чи ви дивитеся виступи конференції, слухаєте їх або читаєте, ви повинні відкрити своє серце і розум для божественного натхнення. Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Двадцятиох Апостолів, казав, що незалежно від того, наскільки ефективно навчає промовець, “зміст послання і свідчення Святого Духа проникають у серце лише тоді, коли той, хто отримує послання, дозволяє йому туди увійти”. Він пояснив, що отримання натхнення “вимагає духовного, розумового та фізичного напруження, а не просто пасивного сприйняття”⁴.

Наступні ідеї допоможуть вам підготуватися, щоб вас навчав Дух:

1. Знайдіть час і місце, де вас ніщо не буде відволікати від отримання духовних спонукань.
2. Шукайте божественний провід через молитву.
3. Зробіть перелік питань або справ, на які ви шукаєте відповіді.

Зрозуміти послання. Сучасні пророки і апостоли навчають, пояснюють, закликають, застерігають і свідчать. Якщо ви уважно вивчите їхні виступи, то повніше зрозумієте їх послання. Ось кілька ефективних способів вивчення:

- **Ставте запитання.** Наприклад: Чого, за волею Господа, я повинен навчитися з цього послання? Як цей виступ поглиблює моє розуміння певного евангельського принципу або вірша з Писань? Які історії використовуються, щоб проілюструвати евангельські принципи, і чого я навчаюся з них?
- **Напишіть загальний план.** Зверніть увагу на те, яким основним питанням промовець приділяє увагу.

ЗАПИ-ШІТЬ ЦЕ І ПОМІРКУЙТЕ

“Можливо, з усього, що ми почули, нам

запам’ятається лише окрема фраза чи абзац. Якщо так станеться, я сподіваюся, ми це запишемо і будемо обмірковувати, доки не відчуємо глибини його значення, а потім зробимо складовою свого життя”.

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008), “Смирненне та упокорене серце”, *Ліягона*, січ. 2001, с. 103.

Поділіть виступ на частини, підведіть короткий підсумок, що пояснює головну ідею кожної частини.

- **Визначте різні складові виступу.** Запишіть такі речі, як учення, вірші з Писань, історії, застереження, переліки, свідчення, запрошення до дії та обіцяні благословення за виконання поради.
- **Вивчайте виступи більше одного разу.** Необхідно вивчати евангельські істини більше одного разу, щоб повністю осягнути їхній сенс і значення. Кожного разу, коли ви їх будете вивчати, запишіть нове бачення, яке отримали.

Дійте відповідно до

того, про що дізналися. Якщо ви з молитвою вивчаєте виступи, то побачите, як послання стосуються вашого життя. Ви можете дізнатися, як робити суттєві зміни, ставлячи запитання, наприклад: “Що, за волею Господа, я маю зробити з тим, про що дізнався?” і “Що з того, про що я дізнався, допоможе мені в сім’ї, роботі або в церковних покликаннях?” Запишіть свої враження, щоб не забути їх. Коли ви будете це робити, то відчуете натхнення жити за вченнями і отримаєте обіцяні благословення.

Генеральна конференція—це час, коли Господь відкриває вам Свою волю через Своїх служителів. Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985) навчав: “Будь-який текст чи том, за винятком Головних трудів Церкви, має займати визначне місце на полицях вашої особистої бібліотеки не тому, що вони вирізняються риторичними достоїнствами чи пишномовним стилем, а завдяки розкриттю понять, що вказують шлях до вічного життя”⁵. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Гарольд Б. Лі, in Conference Report, Oct. 1946, 68
2. Езра Тефт Бенсон, “Come unto Christ, and Be Perfected in Him,” *Ensign*, May 1988, 84.
3. Томас С. Монсон, “Доки ми зустрінемося знову”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 106.
4. Див. Девід А. Беднар, “Прагніть навчатися через віру”, *Ліягона*, вер. 2007, сс. 17, 20.
5. Спенсер В. Кімбол, *In the World but Not of It*, Brigham Young University Speeches of the Year (May 14, 1968), 3.

Щоб почитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

З СИЛОЮ ГОСПОДА

“Якщо ми віримо в Господа Ісуса Христа і дотримуємося Його євангелії, крок за кроком удосконалюємося на своєму шляху, просимо сили, покращуємо своє ставлення до людей і приборкуємо свої амбіції, то неодмінно зрозуміємо, що належимо до кошари Доброго Пастиря. Це вимагатиме дисципліни, навчання, напруження, сил. Але, як сказав апостол Павло: “Я все можу в Тім, хто мене підкріпляє, — в Ісусі Христі” (Філіп’янам 4:13)”.

Президент Говард В. Хантер (1907–1995), “Developing Spirituality,” *Ensign*, May 1979, 26.

ДИВОВИЖНА БЛАГОДАТЬ

Крістен Ніколь Кардон

*Я жодного дня не можу прожити без
благодаті Ісуса Христа.*

“**Н**а наших церковних зборах ми не часто говоримо про благодать,—сказав мій учитель з релігії в Університеті Бригама Янга,—але як члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів ми дійсно віримо в благодать”.

Я насправді не могла пригадати хоч один урок в Товаристві молодих жінок чи на Недільній школі, присвячений благодаті, однак думками я полинула в той час, коли у шкільному хорі ми співали пісню “Дивовижна благодать”.

Дивовижна благодать!

(Яке солодке слово!)

Мене нещасного вона спасла!

*Колись я заблукав, тепер
знайшовся!*

*Колись я був сліпий—вже зрячий я!*¹

“Благодать—це сила Бога, яка виявляється через Спокуту Ісуса Христа,—пояснював мій учитель.— Я розділяю благодать на чотири сили: воскресіння, викуплення, зцілення і зміцнення”. Він далі давав пояснення кожної сили, але думками я знову полинула в спогади.

Той шкільний хор, у якому я співала, якось мав їхати до Каліфорнії, США, щоб взяти участь у музичному фестивалі. Я захворіла перед самим виїздом, і хвороба горла означала, що я не зможу співати з хором на фестивалі, або, якщо і буду, то співатиму погано, долаючи біль. Я попросила батька надати благословення священства і весь наступний день гаряче молилася про одужання.

Можливо, я в той час не до кінця розуміла, але співаючи під час фестивалю пісню “Дивовижна благодать” абсолютно здоровим горлом, я співала саме про ту силу, яка зцілила мене напередодні. Спасителева Спокута благословила мене того дня; Його благодать була джерелом мого одужання.

“І Він піде, зносячи муки, і страждання, і спокуси всякого роду; і це для того, щоб слово могло виповнитися, яке каже, що Він візьме на Себе муки і хвороби Свого народу” (Алма 7:11).

Після середньої школи, як і багато першокурсників, я була спантеличена кількістю занять у коледжі. Крім того,

мені було важко жити далеко від дому та ще й уживатися в одній кімнаті з п'ятьма сусідками.

Саме тоді я навчилася розуміти, як можуть Христової благодаті зміцнює сили та збільшує здібності. Я цілими днями працювала і навчалася, але не могла обійтися без щоденних молитов, у яких просила Небесного Батька дати мені здатність виконати необхідні завдання. В той час як навчальний рік продовжувався, я з радістю помітила, що завдяки могуті Христової Спокути, яка надає сили та збільшує здібності, я не просто добре, але й без зусиль з усім справлялася.

“Я все можу в Тім, Хто мене підкріпляє,— в Ісусі Христі” (Філіп'янам 4:13).

Хоча я ще маю відчутти два інші аспекти Його благодаті—воскресіння і повноту викуплення—я й зараз жодного дня не можу прожити без Спокути Ісуса Христа. Благодать—сила Бога, яку ми маємо завдяки Спокуті Ісуса Христа,—зцілила й зміцнила мене. Коли я намагаюся дотримуватися заповідей Бога і виконувати Його волю, то отримую небесну допомогу, яка набагато перевищує мої власні здібності.

“Це благодаттю ми спасенні після всього, що ми можемо зробити” (2 Нефій 25:23). ■

ПОСИЛАННЯ

1. John Newton, “Amazing Grace,” *Olney Hymns* (1779), no. 41.

ЯК ГОСПОДНЯ БЛАГОДАТЬ ВПЛИВАЄ НА НАШЕ ЖИТТЯ?

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, допомагає знайти відповідь на це запитання в статті “Спокута й подорож земним життям”, що на с. 12 цього номера:

- “Господь бажає, за допомогою Своєї Спокути й силою Святого Духа, жити в нас не лише щоб направляти, але й сповнювати силою”.
- “Сила волі кожної людини, особиста відданість і спонукання до дії, ефективне планування і постановка цілей є необхідними, але в кінці-кінців недостатніми для того, щоб ми успішно завершили свою подорож земним життям. Дійсно, ми повинні навчитися покладатися на “діяння, і милість і благодать Святого Месії” (2 Нефій 2:8)”.
- “Сила Спокути, яка збільшує наші здібності, зміцнює нас, щоб ми могли бути хорошими, творити добро та служити більше, ніж дозволяють власні бажання та природні таланти”.

Ви можете написати в щоденнику і розповісти сім'ї про випадки, коли відчували Господню благодать, що зцілювала, допомагала або зміцнювала вас.

Старійшина
Девід А. Беднар

З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

Велична мета Спасителевої евангелії була коротко підсумована Президентом Девідом О. Мак-Кеем (1873–1970): “Мета евангелії полягає в тому, ... щоб зробити поганих людей хорошими, а хороших—кращими, і змінити природу людини”¹. Отже, подорож земним життям полягає в тому, щоб рухатися від поганого до хорошого, а потім до ще кращого та

Спокута

І ПОДОРОЖ ЗЕМНИМ ЖИТТЯМ

Сила Спокути, яка збільшує наші здібності, зміцнює нас, щоб ми могли бути хорошими, творити добро та служити більше, ніж дозволяють власні бажання та природні таланти.

відчуті могутню зміну серця—тобто змінити свою занепалу природу (див. Мосія 5:2).

Книга Мормона є нашим підручником настанов під час подорожі від поганого до хорошого, а потім до ще кращого та в наших намаганнях змінити своє серце. Цар Веніамин навчає про цю подорож земним життям і про роль Спокути, яка допомагає успішно орієнтуватися в дорозі: “Бо тілесна людина є ворогом для Бога, і була від падіння Адама, і буде на віки вічні, доки вона не піддається натхненню Духа Святого, і не скине з себе оболонку тілесної людини, і не стане святою через спокуту Христа Господа” (Мосія 3:19; курсив додано).

Я хочу звернути вашу увагу на дві особливі фрази. По-перше—“скине з себе оболонку тілесної людини”. Подорож від поганого до хорошого—це процес скидання оболонки тілесного чоловіка або тілесної жінки в кожному з нас. У земному житті ми всі спокушаємося через плоть. Самі елементи, з яких створено наші тіла, за своєю природою є занепалими і піддаються впливові гріха, тління й смерті. Але ми можемо збільшувати свою здатність долати бажання плоті й спокуси “через спокуту Христа”.

Коли ми помиляємося, коли вчиняємо провину й гріх, то можемо покаятися і стати чистими через викупительну силу Спокути Ісуса Христа.

По-друге—“стане святою”. Ця фраза описує продовження і другу фазу подорожі життям з метою зробити добре кращим або, іншими словами, більше наблизитися до святості. Ця друга частина подорожі, цей процес переходу від хорошого до кращого є темою, яку ми не піднімаємо або якій не навчаємо досить часто, щоб належним чином її зрозуміти.

Я підозрюю, що багато членів Церкви набагато більше ознайомлені з природою викупительної, очищувальної сили Спокути, ніж з її силою зміцнювати та збільшувати здібності. Одна справа—знати, що Ісус Христос прийшов на землю, щоб *померти* за нас. Це є основоположним і головним ученням Христа. Але нам також потрібно цінувати те, що Господь бажає—завдяки Його Спокуті і силою Святого Духа— *жити* в нас; не лише направляти нас, але й сповнювати силою.

Більшість із нас знає, що коли ми робимо щось неправильно, нам потрібна допомога в подоланні наслідків гріха у своєму житті. Спаситель сплатив ціну і дав нам можливість ставати чистими завдяки Його викупительній силі. Більшість із нас чітко розуміє, що Спокута призначена для грішників. Однак я не маю такої ж впевненості, що ми знаємо і розуміємо, що Спокута призначається також і для святих—для хороших чоловіків і жінок, які є слухняними, гідними і сумлінними і які намагаються ставати кращими й служити відданіше. Ми помилково можемо вважати, що нам потрібно подолати шлях від хорошого до кращого і стати святими самотужки, покладаючись на одну лиш витримку, силу волі й дисципліну та свої, безсумнівно, обмежені здібності.

Євангелія Спасителя не полягає в тому, щоб просто уникати поганого у своєму житті; її суть у тому, щоб робити добро й ставати кращими. І Спокута допомагає нам долати погане та уникати його, робити добро й ставати кращими. Допомога від Спасителя доступна

упродовж усієї подорожі земним життям—від поганого до хорошого, а потім до ще кращого і до зміни самої нашої природи.

Я не хочу сказати, що викупительна сила Спокути існує окремо й самостійно від її сили збільшувати здібності. Натомість ці два виміри Спокути поєднані й доповнюють один одного; вони обидва мають діяти під час усіх фаз нашої подорожі життям. Важливо, аби ми завжди розуміли, що *обидві* головні складові нашої земної подорожі—як необхідність скинути оболонку тілесної людини і стати святими, так і необхідність подолати погане та стати кращими—здійснюються силою Спокути. Сила волі кожної людини, особиста відданість і спонукання до дії, ефективне планування і постановка цілей є необхідними, але в кінці-кінців недостатніми для того, щоб ми успішно завершили свою подорож земним життям. Дійсно, ми повинні навчитися покладатися на “діяння, і милість і благодать Святого Месії” (2 Нефій 2:8).

Благодать і сила Спокути, яка збільшує наші здібності

З Біблійного словника ми дізнаємося, що слово *благодать* часто вживається у Писаннях для позначення сили, яка щось уможливає.

“[*Благодать* —це] слово, яке часто зустрічається в Новому Завіті, особливо в писаннях Павла. Головний сенс цього слова— *божественні засоби допомоги або сили*, що надаються через щедрю милість та любов Ісуса Христа.

“Саме через благодать Господа Ісуса, існування якої стало можливим завдяки Його спокутній жертві, людство підніметься у безсмертя і кожна людина отримає з могили власне тіло, яке житиме вічно. *Також завдяки благодаті Господа люди* через віру в спокуту Ісуса Христа і покаяння у своїх гріхах *отримують силу й допомогу, щоб чинити добрі справи, які не змогли б виконати, покладаючись лише на власні сили. Ця благодать є силою, яка збільшує здібності*, дозволяючи чоловікам і жінкам здобути вічне життя і піднесення після того, як

вони докладуть усіх своїх зусиль”².

Благодать—це божественна підтримка або небесна допомога, якої кожен з нас так відчайдушно потребує, щоб стати гідними цілестіального царства. Отже, Сила Спокути, яка збільшує наші здібності, зміцнює нас, щоб ми могли бути хорошими, творити добро та служити більше, ніж дозволяють

Нефій не молився про те, щоб змінилися обставини. Натомість він молився, щоб мати силу змінити свої обставини.

власні бажання та природні таланти.

Під час особистого вивчення Писань я часто вставляю термін “сила збільшувати здібності” кожного разу, коли натрапляю на слово *благодать*. Розгляньмо, наприклад, цей вірш, знайомий усім нам: “Ми знаємо, що це благодаттю ми спасенні після всього, що ми можемо зробити” (2 Нефій 25:23). Я впевнений, що ми багато можемо дізнатися про цей важливий аспект Спокути, якщо кожного разу, натрапляючи в Писаннях на слово *благодать*, будемо вставляти слова “сила зміцнювати та збільшувати здібності”.

Приклади й висновки

Подорож земним життям полягає в тому, щоб перейти від поганого до хорошого, потім до ще кращого, а потім змінити саму свою природу. У Книзі Мормона є багато прикладів того, як під час земної подорожі послідовники і пророки пізнавали силу Спокути, яка збільшує здібності, розуміли її та внаслідок цього були змінені. Коли ми починаємо краще розуміти цю священну силу, наше бачення евангелії значно розширюється й поглиблюється. Таке бачення надзвичайно змінює нас.

Нефій є прикладом людини, яка знала, розуміла й покладалася на силу Спасителя, що збільшує здібності. Згадаймо те, коли сини Легія повернулися до Єрусалима, щоб запропонувати Ізмаїлу та його сім’ї піти разом з ними в пустиню. Ламан та інші учасники подорожі, яких Нефій вів з Єрусалима назад в пустиню, повстали. Нефій закликав своїх братів мати віру в Господа. Саме на цьому етапі їхнього переходу брати Нефія зв’язали його вірвочками

й задумували вбити. Зверніть увагу, про що молився Нефій: “О Господи, заради моєї віри в Тебе, визволи Ти мене з рук моїх братів; а саме, *дай мені силу, щоб я міг розірвати пута, які зв’язують Мене*” (1 Нефій 7:17; курсив додано).

Чи знаєте ви, якою, вірогідно, була б моя молитва, якби мене зв’язали мої брати? “Будь ласка, звільни мене від цієї халепи ЗАРАЗ ЖЕ!” Мені особливо цікаво те, що Нефій не молився про те, щоб змінилися обставини. Натомість він молився, щоб мати силу змінити свої обставини. І я впевнений, що він саме так молився, оскільки

знав, розумів і відчув на собі силу Спокути, яка збільшує здібності.

Я не думаю, що мотузка, якою Нефій був зв'язаний, чарівним чином спали з його рук. Швидше, як я підозрюю, Господь благословив його як витривалістю, так і особистою силою, яка перевищувала його природні здібності, і тому він “з силою Господа” (Мосія 9:17) докладав зусилля, крутив і сіпав мотузку, і зрештою у прямому розумінні зміг розірвати пута.

Ідея цього уривка з Писань для кожного з нас очевидна. Коли у нашому особистому житті ми з вами зрозуміємо і будемо застосовувати силу Спокути, що збільшує здібності, то будемо молитися й просити силу змінити свої обставини, а не молитися про те, щоб наші обставини змінилися. Ми перетворимося на тих, хто діє самостійно, а не на тих, хто під дією (див. 2 Нефій 2:14).

Розгляньмо приклад з Книги Мормона, коли Амулон переслідував Алму і його народ. Голос Господа дійшов до цих хороших людей у їхніх скорботах і сказав:

“Я також полегшу тягарі, які покладено на ваші плечі, щоб ви навіть не відчували їх на своїх спинах. ...

І тоді сталося, що тягарі, які було покладено на Алму і його братів, зробилися легшими; так, *Господь зміцнив їх*, щоб вони могли зносити свої тягарі з легкістю, і вони підкорилися життєрадісно і з терпінням усій волі Господа” (Мосія 24:14–15; курсив додано).

Що було змінено в цьому епізоді? Не тягарі змінилися; випробування й труднощі переслідування не були негайно усунені від цих людей. Однак Алму і

його послідовників було зміцнено і завдяки тому, що їхні здібності та силу було збільшено, тягарі, які вони несли, стали легшими. Ці хороші люди завдяки Спокуті отримали силу *діяти* самостійно і *впливати* на свої обставини. І “з силою Господа” Алма та його народ були виведені до безпечного місця в землі Зарагемля.

Звичайно ж, ви можете запитувати: “Що саме в епізоді з Алмою і його народом є прикладом сили Спокути, що збільшує можливості?” Ми знайдемо відповідь, порівнявши Мосія 3:19 і Мосія 24:15.

“І не скине з себе оболонку тілесної людини, і не стане святою через спокуту Христа Господа, і не стане як дитина, смиренною, лагідною, покірною, терпеливою, сповненою любові, бажаною підкорятися усьому, що Господь вважає за належне заповідати їй, саме як дитина підкоряється своєму батькові” (Мосія 3:19; курсив додано).

Голос Господа дійшов до Алми і його народу у їхніх скорботах і сказав: “Я також полегшу тягарі, які покладено на ваші плечі, щоб ви навіть не відчували їх на своїх спинах”.

Коли ми під час своєї земної подорожі будемо йти від поганого до хорошого, потім до ще кращого, будемо прагнути скинути оболонку тілесного чоловіка чи жінки в кожному з нас, і будемо намагатися стати святими та змінити саму свою природу, тоді якості, описані в цьому вірші, все точніше описуватимуть те, якою особистістю стає кожен з нас. Ми будемо більше схожими на дитину, більш покірними, більш терплячими і більш готовими підкорятися.

А тепер порівняйте ці якості в книзі Мосія 3:19 з тими, які були притаманні Алмі та його народів: “І вони *підкорилися* життєрадісно і з *терпінням усій волі Господа*” (Мосія 24:15; курсив додано).

На мій погляд, паралелі між якостями, описаними у цих віршах, є вражаючими. Вони вказують, що хороший народ Алми став кращим завдяки силі Спокути Христа Господа збільшувати здібності.

Пригадаймо історію про Алму й Амулека, що міститься в Алма 14. В цьому епізоді описано, як багато вірних святих загинули у вогні, і ці двоє служителів Господніх потрапили до в'язниці й були побиті. Розгляньмо це прохання, з яким Алма звернувся під час молитви у в'язниці: “О Господи, *дай нам силу* згідно з нашою вірою, яка є вірою в Христа, аж до того, щоб визволитися” (Алма 14:26; курсив додано).

З цього прохання ми знову бачимо, що Алма розуміє і має впевненість у силі Спокути, яка збільшує здібності. І зверніть увагу, яким був результат цієї молитви:

“І вони [Алма і Амулек] розірвали пута, якими вони були зв'язані; і коли люди побачили це, вони почали втікати, бо страх знищення зійшов на них. ...

І Алма і Амулек вийшли з в'язниці, і не були ушкодженими; бо *Господь наділив їх силою*, згідно з їхньою вірою, яка була вірою в Христа” (Алма 14:26, 28; курсив додано).

Ще раз сила Спокути, яка збільшує здібності, проявилася тоді, коли хороші люди боролися зі злом і намагалися ставати все кращими й

служити більш ефективно “з силою Господа”.

Інший приклад з Книги Мормона є повчальним. У книзі Алма 31 Алма очолює місію, щоб повернути зорамійських відступників, які, збудувавши Рамеумптом, здіймали завжди однакові, сповнені гордовитості молитви.

Зверніть увагу на особисту молитву Алми, в якій він просив сили: “О Господи, даруй мені, *щоб я мав силу*, щоб я міг зносити з терпеливістю ці скорботи, які зійдуть на мене через беззаконня цього народу” (Алма 31:31; курсив додано).

Алма також молився, щоб його напарники по місії отримали подібні благословення: “Даруй їм, *щоб вони могли мати силу*, щоб вони могли знести свої скорботи, які зійдуть на них через беззаконня цього народу” (Алма 31:33; курсив додано).

Алма не просив, щоб його скорботи було забрано. Він знав, що діє для Господа, і він молився, щоб мати силу діяти й впливати на ситуацію.

Ключовий момент цього прикладу міститься в останньому вірші Алма 31: “[Господь] дав їм силу, щоб вони не зазнали ніякого лиха, *без того, щоб воно не було поглинуто радістю через Христа*. Тож було це згідно з молитвою Алми; і це тому, що він молився з вірою” (вірш 38; курсив додано).

Скорботи не було забрано. Однак Господь зміцнив Алму і його соратників силою Спокути, яка збільшує здібності, щоб “не зазна[ти] ніякого лиха, без того, щоб воно не було поглинуто радістю через Христа”. Яке це велике благословення! І який урок кожен з нас має засвоїти!

Приклади сили Спокути, яка збільшує здібності, можна знайти не лише в Писаннях. Деніел В. Джоунс народився у 1830 році в Міссурі й приєднався до Церкви в Каліфорнії в 1851 році. У 1856 він взяв участь у врятуванні загонів з ручними візками, які потрапили у Вайомінгу в сильні снігопади. Коли рятувальники знайшли постраждалих святих, надали їм всю можливу невідкладну допомогу, зробили все необхідне, щоб хворих і ослаблених перевезли

до Солт-Лейк-Сіті, Деніел разом з кількома юнаками добровільно залишився, щоб охороняти майно учасників загону. Запас продуктів та інших речей, які залишили Деніелю та його друзям, був невеликим і швидко вичерпався. Наступні рядки з щоденника Деніеля описують події, які потім розгорталися.

“Невдовзі тварин стало так мало, що ми майже нічого не могли вполювати. Ми з’їли все м’ясо, яке було настільки пісним, що після нього ще більше хотілося їсти. Але згодом і воно закінчилося, і не залишилося нічого, крім шкур тварин. Ми вирішили спробувати їх у їжу. Ми зварили багато шкур без усяких приправ, і весь загін захворів. ...

Ситуація здавалася безнадійною, бо нічого не залишилося, крім шкур, які були зняті з охлялих від голоду тварин. Ми просили Господа спрямувати нас, що ж робити. Брати не ремствували, але поклалися на Бога. ... Згодом через натхнення я зрозумів, як приготувати шкури, і розповів усім, сказавши, що робити. Спочатку обсмажити, а потім зішкребти шерсть. Завдяки цьому зникне й нейтралізується поганий смак, який дає обсмалювання. Після обшкрябування варити шкуру у великій кількості води впродовж години, злити воду, яка ввібрала у себе усі в’язкі речовини, потім промити, ретельно обшкребти шкуру, промиваючи холодною водою, а потім варити до желеподібного стану і остудити, після чого їсти, трохи посипавши цукром. Звичайно, то був клопіт, але у нас не було майже ніякої іншої справи, і це було краще, ніж голодувати.

Ми просили Господа благословити наші шланки і *притосувати їх до цієї їжі*. ... Коли ми їли, всім здавалося, що ми на бенкеті. До того, як зробити цю другу спробу приготувати шкури, ми три дні нічого не їли. Ми насолоджувалися цією смакотою впродовж шести тижнів”³.

За таких обставин я мабуть би молився про якусь іншу їжу: “Небесний Батьку, будь ласка, пошли мені перепілку або буйвола”. Мені, мабуть, не спало б на думку просити, щоб зміцнився мій шлунок і пристосувався до їжі, яку

ми мали. Що знав Деніел В. Джоунс? Він знав про силу Спокути Ісуса Христа, яка збільшує здібності. Він не молився про те, щоб змінилися умови, в яких він перебував. Він молився, щоб мати сили справлятися з тими умовами. Так само, як були зміцнені Алма і його народ, Амулек і Нефій, Деніел В. Джоунс отримав духовне розуміння, щоб знати, про що просити в тій молитві.

Сила Спокути Ісуса Христа, яка збільшує здібності, зміцнює нас, даючи можливість робити те, що ми ніколи б не зробили самотужки. Іноді я замислююся над тим, чи навчилися б ми в нашому сьогоденному світі, де все так комфортно—у світі мікрохвильовок, мобільних телефонів, автомобілів з кондиціонерами та затишних будинків—визнавати нашу щоденну залежність від сили Спокути, яка збільшує здібності.

Сестра Беднар є надзвичайно вірною та знаючою жінкою, і я засвоїв важливі уроки про зміцнюючу силу завдяки її смиренному прикладу. Я бачив, як вона витривало зносила неперервну ранкову нудоту—коли її дійсно нудило весь день кожного дня впродовж восьми місяців—під час усіх трьох вагітностей. Ми молилися разом, щоб Господь благословив її, та це випробування ніколи не зникало. Натомість вона була фізично спроможна виконувати те, чого ніколи б не змогла зробити, покладаючись на свої власні сили. Упродовж років я також спостерігав, як її було зміцнено, щоб справлятися з глузуванням і насмішками світу за те, що жінки-святі останніх днів, дослухаючись до поради пророків, за найвищий пріоритет мають сім’ю та виховання дітей. Я дякую Сьюзен і віддаю їй належне за те, що вона допомогла мені засвоїти такі важливі уроки.

Спаситель знає і розуміє

В книзі Алма, розділ 7, ми дізнаємося, як і чому Спаситель зміг надати нам силу, що збільшує здібності.

“Він піде, зносячи *муки*, і *страждання*, і

спокуси всякого роду; і це для того, щоб слово могло виповнитися, яке каже, що Він візьме на себе *муки і хвороби* Свого народу.

І Він прийме смерть, щоб скинути пута смерті, які зв'язують Його народ; і Він візьме на Себе їхні *недуги*, щоб Його нутро сповнилося милості, щоб Він міг знати, будучи у плоті, як допомогти Своему

Немає такого фізичного болю, душевної муки, духовних страждань, хвороб чи слабкостей, які ми з вами переживаємо в земному житті, які б Спаситель уже не пережив.

народові в його недугах” (Алма 7:11–12; курсив додано).

Спаситель відстраждав не лише за наші беззаконня, але й за нашу мінливість, несправедливість, біль, муки та душевні страждання, які так часто трапляються з нами. Немає такого фізичного болю, душевної муки, духовних страждань, хвороб чи слабкостей, що трапляються з вами в земному житті, які б Спаситель уже не пережив. У хвилину слабкості ми з вами можемо вигукнути: “Ніхто цього не розуміє. Ніхто цього не знає”. Можливо, жодна людська істота й не знає. Але Син Божий

досконало знає і розуміє, бо Він відчув і зніс усі наші тягарі ще до того, як ми їх понесли. І оскільки Він сплатив останню ціну й поніс наші тягарі, то вміє досконало співчувати і може простягнути Свої руки милості на багатьох етапах нашого життя. Він може дотягнутися до нас, доторкнутися, прийти на допомогу—у буквальному розумінні прибігти до нас—і зміцнити, щоб ми стали сильнішими, ніж будь-коли, та допомогти робити те, чого б ми ніколи не зробили, покладаючись лише на наші особисті сили.

“Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені,—і Я вас заспокою!

Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий,—і знайдете спокій душам своїм.

Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!” (Матвій 11:28–30).

Я проголошую своє свідчення про безкінечну й вічну жертву Господа Ісуса Христа, та висловлюю свою вдячність за неї. Я знаю, що Спаситель живий. Я відчув, як Його викупительну силу, так і силу збільшувати здібності, і я свідчу, що ці сили реальні й доступні кожному з нас. Дійсно, “з силою Господа” ми можемо виконувати й долати все, просуваючись вперед дорогою земного життя. ■

шувати здібності, і я свідчу, що ці сили реальні й доступні кожному з нас. Дійсно, “з силою Господа” ми можемо виконувати й долати все, просуваючись вперед дорогою земного життя. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга, що проводиться 23 жовтня 2001 р. Повний текст виступу англійською мовою знаходиться на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. Franklin D. Richards, in Conference Report, Oct. 1965, 136–137; див. також David O. McKay, in Conference Report, Apr. 1954, 26 .
2. Путівник по Писаннях, “Благодать”; курсив додано.
3. Daniel W. Jones, *Forty Years among the Indians* (n.d.), 57–58.

По всьому світу семінарія наближає таких, як і ви, молодих людей, до Ісуса Христа.

MÉXICO

Благословення СЕМІНАРІЇ

Бріттані Бетті

Співробітник редакції церковних журналів

Ви не самотні у своєму рішенні відвідувати семінарію. Для сотень тисяч молодих людей по всьому світу семінарія стала складовою життя. Вони добираються до своїх класів на автобусі, на каное, на велосипеді або навіть за допомогою Інтернету. Дехто з них прокидається рановранці й долає велику відстань, щоб вчасно прийти на урок; інші приїждять ввечері, а ще інші—навчаються вдома кілька днів на тиждень.

Відвідування семінарії вимагає жертви, однак молоді люди по всьому світу розуміють, що відвідування семінарії варто будь-яких зусиль. А всі учні семінарії мають дещо спільне: відвідування семінарії наближає їх до Спасителя і до Небесного Батька.

Отримання обіцяних благословень

Чому семінарія така для вас важлива? Деякі з причин включають такі обіцяння пророків та апостолів останніх днів:

- Її “послано Богом для спасіння сучасного Ізраїля в найскладніші часи”¹.
- Вона “підгот[ує вас] представляти послання відновленої євангелії людям, яких [ви] колись зустрінете”².

- Вона допоможе вам “здобути необхідне розуміння істини”³.
- Семінарія “надає прекрасну можливість вивчати доктрину, яка зробить вас щасливою. Вона надає прекрасну можливість спілкуватися з тими, хто розділяє ваші погляди”⁴.
- “Ваше знання євангелії поглибитися. Ваша віра зміцниться. Ви знайдете хороших знайомих і друзів”⁵.
- “Вона ... духовно збагачує, морально зміцнює, щоб протистояти злу, яке оточує нас, а також надзвичайною мірою поглиблює наше знання євангелії”⁶.
- Це “один з найкращих способів підготовки до місії”⁷.

Знайти можливість відвідувати семінарію

Відвідування семінарії часто означає, що вам доведеться відмовитися від чогось, що вам дуже подобається робити заради того, щоб знайти час і піти на семінарію. Але ця жертва варта того, щоб на неї піти. Елія Бугайонг з Філіппін прийняла таке рішення під час останнього року навчання в школі. У старших класах школи вона постійно була лише другою ученицею, однак мала рішуче бажання стати першою

БЛАГОСЛОВЕННЯ НА ВСЕ ЖИТТЯ

“Багато років тому я мав привілей навчати в класі ранкової семінарії. Заняття проводилися з 6:30 до 7:30 кожного шкільного дня. Два роки я бачив, як сонні учні заходять до класу, ледве переставляючи ноги, ставлячи перед учителем нелегке завдання розбудити їх. Після молитви й духовної думки я бачив, як пробуджується яскравість їхнього розуму і збільшується знання Писань. Найважче було вчасно призупинити обговорення, щоб вони пішли на звичайні уроки в школу. Під час навчального року я бачив, як кожен зі студентів здобував більшу впевненість, розвивав дружні стосунки і зміцнював свідчення про євангелію.

Кілька років тому, коли я був у продуктовому магазині недалеко звідси, то почув, як хтось покликав мене по імені. Я обернувся, щоб привітатися зі своїми двома колишніми учнями. Тепер вони були чоловіком і дружиною. Вони познайомили мене зі своїми чудовими чотирма дітьми. Під час розмови я був здивований тим, що вони підтримують зв'язок з великою кількістю колишніх семінарських однокласників, хоча минуло так багато років. Це було доказом того, що уроки тієї ранкової семінарії були поштовхом для виникнення особливих стосунків”.

Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Receive Truth,” *Ensign*, Nov. 1997, 62.

у випускному класі й навіть подумувала про те, щоб заради здійснення цієї мети не ходити до семінарії, яку відвідувала в попередні роки.

Але одного дня вона змінила свою думку. “Я [подивилася] на свій робочий стіл,—каже вона,— побачила стос книг, а біля нього Писання з зошитом і підручником для семінарії. Глибоко всередині виникло запитання: “Що для тебе є найголовнішим?”

Елія знайшла відповідь в Євангелії від Матвія 6:33: “Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його,—а все це вам додасться”. Вона вирішила вірно відвідувати семінарію і знайти інші способи розподіляти свій час, щоб вивчати шкільні предмети. У кінці року її було названо найкращою випускницею, і вона навіть була удостоєна отримання університетської стипендії.

Спенсер Дуглас з Алабами, США, вирішив відмовитися від деяких розважальних заходів, щоб якомога більше отримати від семінарії. Перші два роки навчання в семінарії він прокидався о 4-й ранку, щоб відвідувати заняття, а останні два роки він вставав о 5-й ранку. Хлопець каже: “Я не ходив на більшість вечірків з друзями, тому що мені треба було рано лягати спати. Якби я цього не робив, то не міг би брати активну участь в уроці й навчатися наступного ранку”. Для Спенсера важливо було не просто приходити в клас, але й бути бадьорим та готовим до навчання.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів,

учив: “Сам по собі добрий характер певних справ ще не є достатнім приводом для того, щоб робити їх. Кількість добрих справ, які ми можемо робити, набагато перевищує час, наявний для їх здійснення. Деякі справи є не просто добрими, а кращими, і саме на них має бути зосереджена головна увага в нашому житті”⁸. Цю важливу пораду слід пам'ятати, вирішуючи, яке місце відвести семінарії у вашому розкладі.

Підготовка до місії

Семінарія також є чудовою підготовкою до місіонерської роботи, яку ви будете виконувати—як член церкви сьогодні й також під час служіння на місії повного дня в майбутньому. Франко Хуаман Курінукі з Перу знає, що вивчення Писань в семінарії допомагало йому готуватися до місії.

Він каже, що його підготовка варта того, щоб вставати в день семінарії о 4-й ранку, плисти на каное в період повені, а потім по мулу брести до класу. Він каже: “Я хочу закінчити семінарію і розпочати заняття в інституті, щоб підготуватися до місії. Я хочу зростати у Церкві”. Семінарія є важливою для нього, оскільки він вивчає Писання і заучує напам'ять важливі вірші, які допоможуть йому бути кращим місіонером.

Благословення для всіх аспектів життя

Коли юнаки та дівчата по всьому світу докладають зусилля, щоб

відвідувати семінарію, вони стають сильними не лише у вивченні Писань. Камерон Лісні з Англії зрозумів, що отримав благословення в усіх сферах свого життя. “Семінарія допомагає мені не лише в духовному аспекті, але і в школі та освіті”,—каже Камерон.

За його словами, “ранній початок дня пробуджує до роботи мозок. Дехто з друзів каже, що вони надто зайняті, щоб ходити на семінарію. Однак, навряд чи хтось буде повторювати математику о 6-й ранку, правда ж?” Коли ви навчаєтеся, “Господь допомагатиме складати іспити, а коли ви ходите на семінарію, то Він буде підтримувати ще більше”,—каже Камерон.

Звичайно ж, семінарія допомогла Камерону також зміцнити своє свідчення. Він каже: “Моє свідчення зародилося завдяки програмі семінарії. У юному 14-річному віці я дійсно ставив під сумнів євангелію. Мені не подобалося в церкві, я почав робити те, чого не слід було робити. Ще кілька місяців, і я б повністю відійшов”. Але коли подруга запросила Камерона відвідувати семінарію, він вирішив піти з нею. Після того почали приходити справжні благословення.

“Я знову почав відчувати Духа,—каже Камерон.— Я почав більш уважно слухати, що кажуть у церкві, й відвідувати Недільну школу та

уроки священства. Все стало легше, я відчував більше радості. Зрештою я здобув для себе свідчення про євангелію”. Після двох місяців семінарії Камерон зустрівся з єпископом і його було висвячено в чин учителя в Аароновому священстві.

Камерон знає, що семінарія допомагає йому міцно протистояти спокусам світу. “Я продовжував навчатися в семінарії,—каже він,—і мені було легше справлятися з труднощами, які зустрічаються у світі. Важко бути молодим у світі, в якому ми живемо—гріх з усіх боків оточує нас. Я свідчу, що якщо ви відвідуєте семінарію, то знайдете силу захистити себе від усього цього. Семінарія створює духовний щит, який вас захищає. Багато різних випробувань і спокус виникало на моєму шляху, і семінарія була величезною підтримкою, допомагаючи залишатися на прямій і вузькій дорозі”.

Зміцнювати одне одного

Семінарія також дає можливість збиратися з тими підлітками, які поділяють ваші вірування. Віка Челішкова з Росії каже: “Мене надихають люди, які думають, як і я, сповідують однакові моральні норми і вірять у Бога, як і я”. Далі вона розповідає: “Якщо у мене виникають якісь запитання, я можу обговорити їх з учителем семінарії та іншими учнями. Я можу ділитися думками і свідченням з іншими, щоб зміцнювати і свою, і їхню віру. Коли ми разом читаємо Писання і розмірковуємо над їхнім духовним змістом, то наближаємося до Бога й одне до одного”.

Ксенія Гончарова з України спостерігає у своєму житті подібне.

Вона каже: “Коли ми розповідаємо про свій досвід одне одному, то зміцнюємося

СЕМІНАРЯ ВПЛИНУЛА НА ЖИТТЯ ПРЕЗИДЕНТА ГЕНРІ Б. АЙРІНГА

У 1912 році Мілдред Бенніон була серед учнів першого класу семінарії Греніт. Пізніше вона стала мамою президента Генрі Б. Айрінга, першого радника в Першому Президентстві.

Вона розуміла важливість семінарії у житті й хотіла, щоб її діти мали такі самі благословення, тож сім'я прийняла важливе рішення. “Ми переїхали до Юти, пішовши на значні фінансові жертви, щоб наші сини могли відвідувати семінарію та інститут релігії і знайти друзів серед одновітців. Це мало заспокоїти занепокоєння в душі, що виникало з цього приводу” (цитовано в С. Coleman, *History of Granite Seminary*, 142).

Сім'я Айрінгів продовжувала відчувати важливість церковної освіти, коли президент Генрі Б. Айрінг у 1971 році став президентом Рікс-коледжу (зараз УБЯ—Айдахо), що належав Церкві, і служив Головою церковної освіти з 1980 по 1985 рік, а потім знову з 1992 по 2005 рік.

Й краще розуміємо Писання. Коли під час уроків ми обговорюємо приклади з особистого життя, то я бачу, як євангелія діє у моєму житті та в житті інших”.

Пізнавати Небесного Батька й Ісуса Христа

Нещодавно групу молоді запитали, як семінарія благословила їхнє життя. У їхній відповіді можна прослідкувати головну ідею—семінарія допомагає їм наблизитися до Небесного Батька і Спасителя. Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Усі теми, які ви вивчаєте в семінарії,—важливі. Кожного року, коли ви вивчаєте одну книгу Писань, головна увага зосереджена на Господі Ісусі Христі”⁹.

Ось що деякі підлітки розповідають про те, як семінарія наблизила їх до Ісуса Христа.

- “Я дізнався, що зробив для мене Спаситель, коли читав написане багатьма пророками і усвідомлював, яким важливим я є для Нього. Я зрозумів, що Він любить мене настільки, щоб померти й перестраждати мої болі”.
- “Семінарія—чудовий спосіб розпочати день. Якою б стомленою я не була, я відчуваю Духа і приплив сил. Коли настають труднощі дня, це допомагає мені мати безсумнівне знання, що мій Спаситель любить мене, і я з більшою впевненістю відстоюю те, що правильно”.

- “Я навернений до Церкви. Я почав ходити до семінарії ще до хрищення. Навіть не знаю, чи охристився б я, якби не ходив на семінарію. Без семінарії у моєму житті не було б Спасителя, і я не знав би, що можу отримати прощення гріхів. У моєму житті ніколи не було Небесного Батька чи Ісуса Христа. Семінарія допомогла мені знайти Їх, і Вони назавжди увійшли в моє життя і в життя моїх майбутніх дітей”.
- “Завдяки тому, що я ходжу до семінарії щодня, я наближаюся до Господа і Спасителя, Ісуса Христа, дізнаючись про Його вчення, Його велику любов до мене і про те, як я можу повернутися й жити з Ним”.
- “Коли я в семінарії, то краще розумію Писання. Вона нагадує мені кожного ранку, що я маю бути схожим на Христа у своїх повсякденних справах”.
- “Семінарія навчила мене читати Писання і не лише насолоджуватися ними, але і застосовувати їх. Я вивчаю доктрину й принципи. Вони зміцнюють моє свідчення про люблячого Небесного Батька та Ісуса Христа. Ці принципи і вчення залишаться зі мною до кінця життя”.

Знаючи про таку велику кількість благословень, які приносить відвідування семінарії, легко зрозуміти, чому молодь усього світу віддає їй пріоритетне місце в своєму житті. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Бойд К. Пекер, *Teach the Scriptures* (address to Church Educational System educators, Oct. 14, 1977), 3.
2. Л. Том Перрі, "Підняти планку", *Ліягона*, лист. 2007, с. 48.
3. Річард Г. Скотт, "Повністю реалізуйте свій потенціал", *Ліягона*, лист. 2003, с. 42.
4. Див. Гордон Б. Хінклі, "Stand True and Faithful," *Ensign*, May 1996, 93.
5. Гордон Б. Хінклі, "The Miracle Made Possible by Faith," *Ensign*, May 1984, 47.
6. Гордон Б. Хінклі, "The State of the Church," *Ensign*, May 1991, 52.
7. Езра Тефт Бенсон, "Our Responsibility to Share the Gospel," *Ensign*, May 1985, 7.
8. Даллін Х. Оукс, "Добре, краще, найкраще", *Ліягона*, лист. 2007, с. 104.
9. Девід А. Беднар, "Conclusion and Testimony," *Welcome to Seminary 2010–2011*, seminary.lds.org/welcome.

ІСТОРІЯ СЕМІНАРІЇ

Ось огляд того, як семінарія зростала з року в рік

- 1888: Президент Вудрафф наглядає за створенням Церковної ради з освіти, щоб скерувати зусилля Церкви в галузі освіти, у тому числі позашкільні релігійні заняття.
- 1912: Організовано перші щоденні класи семінарії у формі факультативного навчання. В них загалом брали участь 70 студентів, які навчаються у середній школі, відвідували один урок семінарії. Уроки проводилися через дорогу від середньої школи Греніт у Солт-Лейк-Сіті, США.
- 1925: Кількість студентів досягає 10 тис.
- 1948: Поширюється на Канаду, першу країну поза межами Сполучених Штатів, де було запроваджено семінарію.
- 1950: Організовано заняття щоденної семінарії (яка раніше називалася "ранковою семінарією") в Каліфорнії, де студенти збиралися у домі зборів перед початком шкільних занять.
- 1958: Кількість студентів досягла 50 тис.
- 1958: Поширюється на Центральну Америку, розпочавши з Мексики.
- 1962: Поширюється на Європу, розпочавши з Фінляндії та Німеччини.
- 1963: Поширюється на Азію, розпочавши з Японії.
- 1965: Кількість студентів досягла 100 тис.
- 1967: Почала діяти програма семінарії домашнього навчання в сільських громадах, де студенти навчаються вдома протягом чотирьох днів на тиждень і один раз збираються разом.
- 1968: Поширюється на Австралію.
- 1969: Поширюється на Південну Америку, розпочавши з Бразилії.
- 1972: Поширюється на Африку, розпочавши з Південно-Африканської Республіки.
- 1983: Кількість студентів досягла 200 тис.
- 1991: Кількість студентів досягла 300 тис.
- 2012: Доступна у 134 країнах і територіях по всьому світу із загальною кількістю 370 тис. студентів.

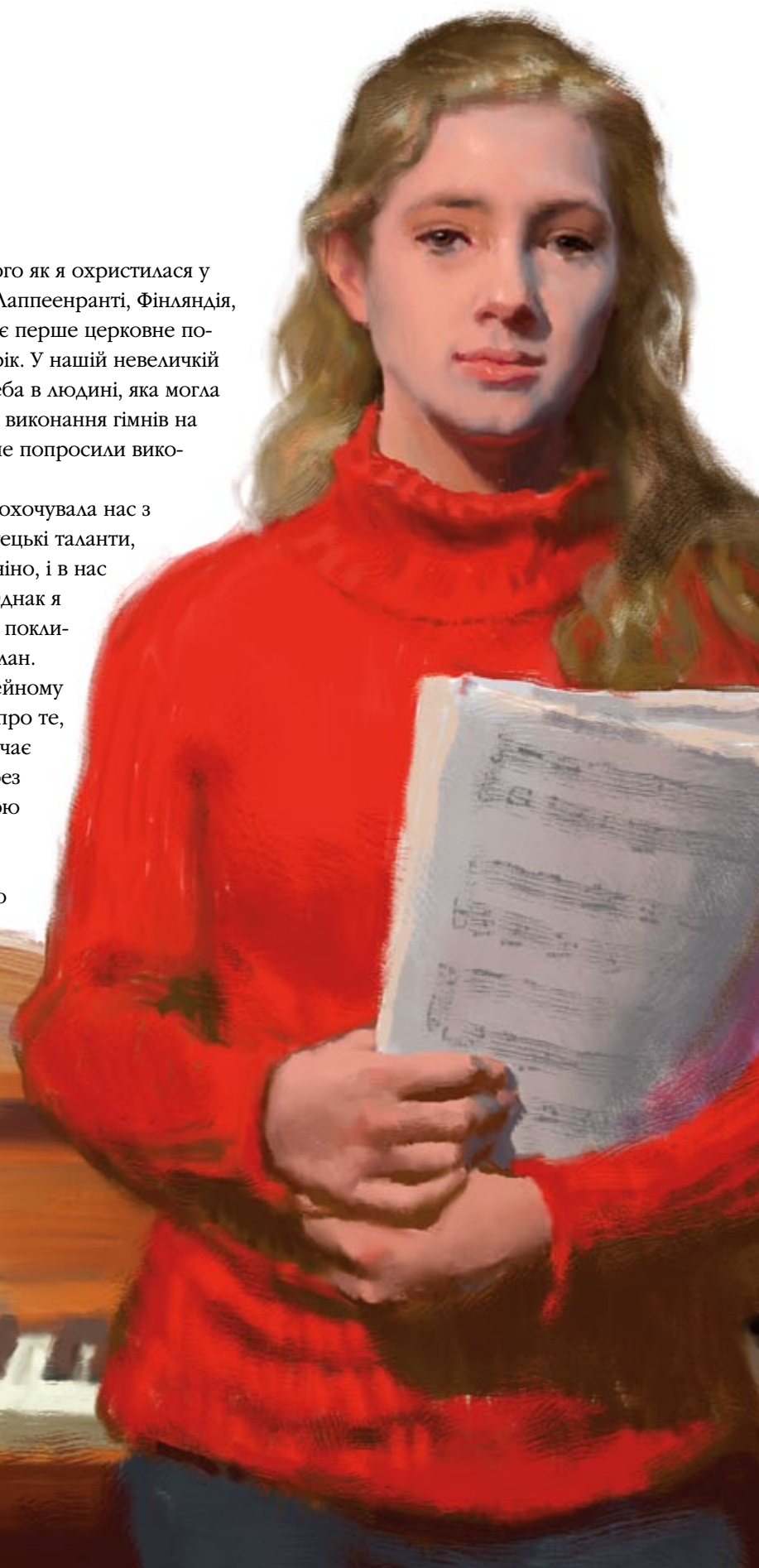
Хелена Ханнонен

Невдовзі після того як я охристілася у віці 10 років у Лаппеенранті, Фінляндія, я отримала своє перше церковне покликання. То був 1960 рік. У нашій невеличкій філії була крайня потреба в людині, яка могла б акомпанувати під час виконання гімнів на причасних зборах. Мене попросили виконувати це доручення.

Хоча мама завжди заохочувала нас з братом розвивати мистецькі таланти, я не вмiла грати на піанiно, i в нас не було iнструмента. Однак я хотiла виконувати своє покликання, тож ми склали план.

На домашньому сiмейному вечорi ми поговорили про те, що це покликання означає для всiх нас. Однак через те, що мама була вдовою з двома малими дiтьми, ми знали, що нам буде важко придбати піанiно

ПОКЛИКАННЯ ДЛЯ

НОВОНАВЕРНЕНОЇ

Я була новонаверненою і не зміла грати на піаніно. Проте я така вдячна за покликання акомпаніатора у філії, яке змінило все моє життя.

і платити за уроки. Ми вирішили, що всі готові піти на необхідні жертви.

Перша жертва, на яку пішла моя сім'я, була фінансовою. Ми вирішили, що з весни до осені будемо їздити на велосипедах, а не автобусом. Мій брат Марті був сміливим і дуже добре навчився їздити на велосипеді—навіть по снігу й льоду. Я перестала купувати одяг і навчилася шити. Ми також навчилися жити ощадливо. Ми почали вирощувати овочі у селі поряд з будинком моїх дідуся й бабусі, та заготовляти їжу на зиму. Наші “відпустки” стали маминими поїздками до храму в Швейцарії або ми влаштовували пікнік чи розбивали палатку неподалік від дому.

Друга жертва, на яку пішла моя сім'я,—це час. Ми поділили між собою хатню роботу і перепланували свої заходи, заняття та виконання шкільних завдань таким чином, щоб я мала достатньо часу займатися грою на піаніно. Завдяки цій жертві й старанній праці мама часто казала, що в нас не було вільного часу для того, щоб потрапити у халепу, як інші наші однолітки. В дійсності, моє покликання стало покликанням для всієї сім'ї ще задовго до того, як я зіграла хоча б одну ноту.

Я почала брати уроки у вчителя музики в місцевій школі. Я займалася, використовуючи паперову клавіатуру й піаніно у церкві. Коли мій учитель музики переїхав, ми купили у нього піаніно, і мене взяла у свій клас визнана в нашій місцевості вчителька.

Я сама розучувала гімни і багато займалася з музичним керівником нашої філії. Усі мене підбадьорювали, навіть якщо я грала не ту ноту. Моя вчителька жажнулася, дізнавшись, що я граю на людях ще до того, як добре вивчу і запам'ятаю музичний твір.

Але краще було грати однією рукою, ніж взагалі не мати музики.

Я їздила на велосипеді на уроки, а взимку намагалася якомога більше ходити або їздити на лижах. У неділю я сама виходила на церковні збори, щоб прийти на годину раніше і мати час позайматися. Я вирішила їздити на автобусі лише тоді, коли температура опускалася нижче -15°C . Дощ і сніг мені не заважали; коли я йшла, час минав швидко, бо мене супроводжувало багато красивих гімнів. Дорогою я перетинала рівнини з піонерами (див. “Вперед, святі”, *Гімни*, № 17), сходила на вершину гори в Сіоні (див. “Стоїть гора Сіон”, *Гімни*, № 4), і була разом з молоддю, яка ніколи не вагається, (див. “Віддані вірі”, *Гімни*, № 155). Я ніколи не вагалася, маючи таку підтримку, хоча я і моя сім'я були єдиними святими останніх днів у нашому містечку у східній Фінляндії неподалік від російського кордону.

З роками я грала краще й могла вже виконувати музику, а не просто грати правильні ноти. Я навчилася з молитвою підбирати музику, щоб Дух перебував на зборах. А що більш важливо, я здобула своє свідчення про євангелію через музику. Я можу легко пригадати почуття, слова і послання гімнів, якщо у мене виникали якісь сумніви. Я дізналася про істинність євангельських принципів та обрядів, засвоюючи їх рядок за рядком, нота за нотою.

Пригадую один особливий день, коли було випробувано мою відданість євангельським принципам. У той час мені було 14 років. Я любила плавати й мріяла про участь в Олімпійських іграх. Я не брала участі у змаганнях в неділю, але досягала значних

успіхів. І ось наближалися Олімпійські ігри в Мексиці. Тренер запросив мене ходити на спеціальні тренування.

Однак ці тренування проходили вранці кожної неділі під час Недільної школи. Я виправдовувала себе, що можу ходити на тренування й пропускати Недільну школу, оскільки встигатиму до церкви на вечірні причасні збори. Я зекономила гроші для проїзду на автобусі й усе спланувала. У суботу напередодні першого тренування я розповіла мамі про свій план.

Я помітила в її очах смуток і розчарування, однак єдине що вона сказала, що рішення маю прийняти я і мене навчено тому, що є правильним. Увечері в моїй голові постійно звучав гімн “Вибирай істину” (Гімни, № 143). Слова постійно повторювалися, як на зіпсованій платівці.

Вранці в неділю я взяла сумку для плавання в одну руку і сумку з нотами в іншу, сподіваючись, що змушу маму повірити, що йду до церкви. Я вийшла на вулицю і пішла на зупинку автобуса. Так сталося, що зупинка автобуса, який прямував до басейну, був з мого боку вулиці, а той, який їхав до каплиці—з протилежного. Поки я чекала, то відчула роздратування. У вухах лунала музика гімну “Чи зробив я сьогодні добро?”

*Один автобус
віз мене до вико-
нання церков-
ного покликання,
а інший—до
здійснення дитя-
чої мрії: стати
плавцем світо-
вого класу. Фрази
з гімнів, які я
грала так ба-
гато разів, дали
відповідь.*

(Гімни, № 132), який було заплановано на урок Недільної школи того дня. Я з досвіду знала, що через складний ритм, важкі слова і високі ноти цей гімн прозвучить дуже погано через відсутність акомпанементу.

Поки я розмірковувала, підїхали обидва автобуси. Автобус, що їхав до басейну, зупинився біля мене, а водій автобусу, що їхав до церкви, зупинився і здивовано подивився на мене, бо знав, що я завжди їду його рейсом. Ми дивилися одне на одного кілька секунд. Чого я чекаю? Я вибрала Господа (див. “Хто разом з Богом?” Гімни, № 159). Я пообіцяла Йому іти, куди Він поведе (див. “Веди мене, Боже, веди”, Гімни, № 162). Моє рішення дотримуватися заповідей було прийнято давно (див. “Вірність завітам”, Гімни, № 188).

Перш ніж мій мозок і серце прийшли до згоди, тіло вирішило діяти. Я кинулася переходити вулицю й рукою дала знак водію іншого автобуса, що він може їхати. Я заплатила і зайшла через задні двері в автобус, який ішов до церкви, спостерігаючи, як мої мрії про плавання полинули в протилежному напрямку.

Усі того дня думали, що я плачу, бо відчуваю Духа. Але насправді я плакала, бо мрія мого дитинства щойно розбилася, а ще

мені було соромно, що я навіть допустила думку про можливість займатися плаванням у Суботній день. Однак тієї неділі, як і в усі попередні та наступні, я виконувала своє покликання.

Коли мені настав час їхати до коледжу, я навчила кількох членів приходу диригувати й грати на піаніно. У коледжі я продовжувала грати на піаніно і брала уроки гри на органі. Я думала, що коли відмовилася від участі в змаганнях з плавання, мої шанси поїхати до Латинської Америки назавжди залишаться нездійсненими, однак, здобувши ступінь магістра в Університеті Бригама Янга, я служила на місії в Колумбії. Під час місії я давала уроки гри на піаніно. Я хотіла, щоб ті святі також мали дар музики. Діти й молоді люди в Колумбії йшли під пекучим сонцем кілька кілометрів, щоб навчатися від мене гри на піаніно. Вони також починали з однієї руки, поки не набували певних умінь, а тоді починали грати обома руками. І вони йшли навіть на більші жертви, ніж я, щоб навчитися гри на піаніно.

З часу мого хрищення минуло 50 років. Я побувала в багатьох місцях поза межами рідної Фінляндії, але куди б я не їхала, завжди була потреба в людині, яка грає гімни. Універсальна мова музики створювала мости розуміння і любові в багатьох місцях.

Зараз мої руки повільно рухаються і вражені артритом. Мое місце зайняло багато інших здібних музикантів. Моя мама часто сумує, коли згадує мої перші роки в Церкві й ті кілометри, які пройшла, та речі, яких я не мала. Вона думає, що саме через холод я маю артрит.

На місії в Колумбії я навчала гри на піаніно. Діти і молоді люди долали кілометри під спекотним сонцем, щоб навчатися, ідучи на великі жертви заради бажання розвинути музичний дар.

Однак я пишаюся своїми “бойовими шрами”. Я виливала свої радощі та сум через музику. Я навчилася передавати свій сміх і плач пальцями.

Мое серце співає від вдячності, коли я думаю, що Небесний Батько і мої провідники достатньо дбали про мене, щоб попросити маленьку дівчинку виконувати таке непросто доручення. Те покликання допомогло мені здобути тверде розуміння евангелії та дало можливість допомагати іншим відчувати Духа за допомогою музики. Я є живим доказом того, що новонаверненим потрібно давати покликання—навіть маленьким дівчаткам, які не вміють грати на піаніно. Завдяки своєму першому покликанню я зрозуміла, що немає нічого неможливого, коли ми з Богом, і що у Нього є план і мета для кожного з Його дітей. А завдяки музиці я здобула непохитне свідчення про відновлену евангелію Ісуса Христа. ■

Рада приходу в дії

Ларене Гонт

Співробітник редакції церковних журналів

Святі останніх днів використовують ради приходу і філії, щоб благословляти життя тих, хто в нужді.

Вночі 22 травня 2011 року під пронизливе виття сирен сильний торнадо обрушився на самий центр Джопліна, США, зруйнувавши будівлі та життя. Перший приход Джопліна серйозно постраждав від удару торнадо, але відразу ж єпископ Кріс Хоффман і рада приходу почали перевіряти, чи все гаразд з членами приходу.

“У нас був готовий план дій, бо ми обговорювали підготовку до цієї ситуації на раді приходу ще до того, як усе сталося,—сказав він.— Ми також поклалися на Духа, щоб знати, що ж робити. Були обірвані лінії електропередачі. Мобільні телефони не працювали. Ми молилися і слухали, щоб почути відповіді, й вони надійшли—вони завжди надходять. Мені, як єпископу, було найприємніше почути, як члени Церкви кажуть: “Я зробив ось це”, замість “Скажіть, що я маю робити?”

План реагування в Джопліні показує силу єдності в раді приходу. “Рада приходу—це одні з найважливіших зборів у Церкві,—писав старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів,—оскільки провідники кворумів священства і допоміжних організацій можуть обговорювати план з єпископатом. ... Я впевнений, що з усіх рад і комітетів у Церкві рада приходу

має найбільший вплив, коли йдеться про надання допомоги дітям Небесного Батька”¹.

Об’єднані любов’ю і вірою

В Пуерто-Франсіско-де-Орельяна—віддаленому селищі в джунглях Еквадору—члени Церкви поєднані сильними узами любові й віри. Щомісячна рада приходу відображає те, як ці члени Церкви піклуються одне про одного. В першу чергу вони зосереджуються на окремих людях і сім’ях, а потім на тому, як можуть допомагати програми. Після цього вони отримують натхнення.

Багатьом членам Церкви потрібна допомога в пошуку роботи. Рада приходу приходить до розуміння, що проблеми членів приходу часто можна вирішити на місцевому рівні. Коли рада обговорює потреби матері-одиначки, яка має хворобливу маленьку дочку, президент Товариства допомоги знає про роботу, яку ця мати може виконувати і залишатися біля дочки.

Рада філії також бере до уваги церковні ресурси, такі як матеріали семінару з працевлаштування Служби працевлаштування СОД². Вони створили клас, де заняття веде член філії. Цей клас допоміг ще одному члену філії знайти кращу роботу.

ЩО НЕОБХІДНО ДЛЯ УСПІШНОЇ РОБОТИ РАДИ

У своїй книзі *Counseling with Our Councils* (Радячись на наших радах), старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, дає наступні три пропозиції:

“По-перше, зосереджуйтеся на головному”.

Виконуйте настанови з *Довідника 2: Керування Церквою*, розділ 4, який ви можете знайти он-лайн в рубриці *Serving in the Church* на сайті LDS.org.

“Зосереджуйтеся на людях, а не на програмах”.

Основну увагу приділяйте “залученню нових членів Церкви, поверненню до активності менш активних, турботі про молодь, економічним труднощам окремих членів та потребам самотніх матерів і вдів”.

“По-третє, ради призначенні для того, щоб радитися й обмінюватися ідеями, а не для того, щоб звітувати й читати лекції. Встановіть атмосферу, яка сприятиме відкритості, де кожна людина чи група людей мають значення і де цінується кожна думка”. Люди мають різні точки зору й різний життєвий досвід, тому кожен може запропонувати цікаву грань для розуміння потреб членів Церкви.

Див. старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, *Counseling with Our Councils* (1997), 106, 109, 112.

Раміро Рейес, перший радник у президентстві філії, каже про раду філії: “Ми є знаряддям у руках Господа. Він досягає Своїх цілей за допомогою нашої роботи”.

Дорога до храму

Коли Мелісса Фіск, президент Початкового товариства в Ліверпулі, штат Нью-Йорк, США, була на зборах ради, то отримала розуміння сили цих зборів. Коли вона діставала зі своєї сумки записник, то натрапила на фотографію 28 дітей Початкового товариства на сходах храму в Пальмірі, шт. Нью-Йорк. Усі діти були покусані осами. На мить фото відволікло її від зборів, бо вона ненадовго

пригадала день, коли діти Початкового товариства поїхали до Пальміри, щоб відчути, яким священним є храм і територія навколо нього. На жаль, коли діти розстинали ковдри, то ненароком потурбували осине гніздо.

Після того як про всіх дітей подбали, провідники запропонували їм доторкнутися до храму. Діти відмовилися, бо боялися, що знову налетять оси. Тож батьки і провідники стали в ряд і утворили прохід до храму. Це додало дітям сміливості пройти вперед.

Коли Мелісса знову зосередилася на зборах ради приходу, то подумала: “От якби кожного було оточено такими ж люблячими друзями і провідниками під час їхнього духовного просування до храму”.

Зліва - ФОТОГРАФІЇ ДЖОШУА ДЖ. ПЕРКІ

ХТО БЕРЕ УЧАСТЬ У РАДІ ПРИХОДУ ЧИ ФІЛІЇ?

Наступні провідники священства і допоміжних організацій відвідують збори у двох якостях: (1) як члени ради приходу, які допомагають епископу реагувати на потреби і проблеми в приході та знаходити рішення і

Єпископат

Єпископат відповідальний за всіх членів Церкви у приході, організації та заходи. Єпископ головує на раді приходу, але він може приймати кращі рішення після того, як обговорить їх з радниками і, якщо доречно, на раді приходу.

(Див. Довідник 2: Керування Церквою, 4.1; 4.2).

Діловод приходу

“Діловод приходу веде запис про призначення завдань і прийняття рішень під час зборів ради приходу. ...Він також надає відповідну статистичну інформацію, отриману через церковне програмне забезпечення з ведення записів”.

(Довідник 2, 4.6.4).

Виконавчий секретар

“Виконавчий секретар готує порядок денний для зборів ради приходу. ... Єпископ також може попросити його допомогти здійснювати нагляд за виконанням завдань членами ради приходу. ... [Він] може також допомогти підтримувати наступництво між радою приходу і виконавчим комітетом священства”.

(Довідник 2, 4.6.5).

Провідники Мелхиседекового священства

Провідник групи первосвящеників та президент кворуму старійшин несуть відповідальність за духовне і матеріальне благополуччя чоловіків, над якими вони головують. Єпископ може делегувати провідникам кворуму і групи первосвящеників ту частину роботи, яка стосується сімей.

(Див. Довідник 2, 7).

Провідник місіонерської роботи приходу

Провідник місіонерської роботи приходу координує місіонерську роботу в приході. Він працює з місіонерами повного дня і місіонерами приходу. На зборах ради приходу єпископ може попросити його проводити обговорення, що стосуватимуться місіонерської роботи.

(Див. Довідник 2, 5.1.3).

Її думки перебили слова президента Товариства допомоги про сестру, яка була в нужді: “Вона не була в церкві в неділю. Я прослідкую, щоб її візитні вчительки повідомили про подорож до храму, яка відбудеться невдовзі”.

“Зараз у них у сім’ї якісь негаразди,—додав президент кворуму старійшин.— Я звернуся до домашніх учителів і дізнаюся, чи можемо ми чимось допомогти”.

“Молоді жінки можуть посидіти з дітьми”,—сказала президент Товариства молодих жінок.

Коли Мелісса дивилася на обличчя членів ради приходу, вона бачила щиру любов і турботу. На її обличчі з’явилася усмішка. “Господь *дійсно* підготував шлях для Своїх дітей, щоб вони мали захист і

любов,—подумала вона.— Це—рада приходу!”

Так само, як у Джопліні, Пуерто-Франсіско-де-Орельяно і в Ліверпулі, церковні провідники по всьому світу продовжують відкривати для себе благословення, які приносить рада приходу і філії. Завдяки цьому вони спрямують надзвичайну силу цих рад, щоб допомагати Господу благословляти Його дітей і здійснювати Його роботу. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. М. Рассел Баллард, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* (1997), 102.
2. *Семінар з пошуку роботи. Робочий зошит учасника семінару* (каталожний номер 35163 192) можна знайти на сайті store.lds.org, в розподільчому центрі або в церковних центрах працевлаштування.

(2) як представники своїх організацій. Вони разом з любов’ю працюють, щоб служити і зміцнювати окремих людей та сім’ї у приході чи філії. (Посилання на приходи і єпископати також стосується філій та президентств філій).

Президент Товариства допомоги

Президент Товариства допомоги представляє жінок у приході віком від 18 років. Вона робить усе можливе, щоб допомогти жінкам збільшувати віру і особисту праведність, зміцнювати сім’ї та домівки і допомагати тим, хто в нужді.

(Див. Довідник 2, 9).

Президент Товариства молодих чоловіків

Президент Товариства молодих чоловіків намагається зміцнювати молодих чоловіків у приході віком від 12 до 18 років. За підтримки радників він допомагає президентству Ааронового священства (єпископату) і наглядає за скаутською програмою там, де вона існує.

(Див. Довідник 2, 8.3.4).

Президент Товариства молодих жінок

Президент Товариства молодих жінок намагається зміцнювати молодих жінок віком від 12 до 18 років. Вона відповідальна за те, щоб “допомогти кожній молодій жінці бути гідною, щоб укласти священні завіти, виконувати їх та отримати храмові обряди”.

(Довідник 2, 10.1.1).

Президент Початкового товариства

Президент Початкового товариства представляє дітей приходу віком від 18 місяців до 11 років. Її точка зору буде корисною, коли рада приходу розглядає питання, що стосуються дітей у приході.

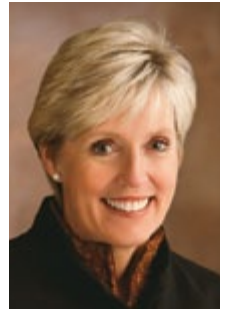
(Див. Довідник 2, 11).

Президент Недільної школи

Президент Недільної школи несе відповідальність за навчання євангелії, яке відбувається під час Недільної школи. “Він приходить на збори ради приходу підготовлений запропонувати, як саме члени Церкви можуть покращити вивчення і навчання євангелії в церкві і в себе вдома”.

(Довідник 2, 12.2.2).

Щоб більше дізнатися про те, як досягнути успіху в своєму покликанні, зайдіть на Leadership Training Library, доступною кількома мовами на сайті leadershiplibrary.lds.org.

Розмарі М. Уіксом

Генеральний президент
Початкового товариства

Знайти час поговорити і послухати

Якщо ми свідомо докладаємо зусилля, щоб краще спілкуватися сьогодні, це благословить наші сім'ї у вічності.

У досконалому світі на кожну дитину, яка повертається зі школи додому, чекає тарілка шоколадного печива і склянка прохолодного молока, а також мама, готова приділити час, щоб поговорити і послухати, як у дитини пройшов день. Ми не живемо у досконалому світі, тож можемо, при бажанні, опустити печиво й молоко, але в жодному разі не опускайте “час, щоб поговорити і послухати”.

Двадцять дев'ять років тому президент Джеймс Е. Фауст (1920–2007), другий радник у Першому Президентстві, з сумом зауважував, що сім'ї так мало часу проводять разом. Лишень подумайте—29 років тому—він сказав на генеральній конференції: “Одна з головних проблем, яку мають сім'ї у наш час, полягає в тому, що ми проводимо все менше і менше часу разом. ... Час, проведений разом,—це дорогоцінний час, необхідний для того, щоб поговорити, послухати, підбадьорити і показати, як треба робити те чи інше”¹.

Коли ми проводимо час разом і розмовляємо з дітьми, то краще їх пізнаємо, а вони пізнають нас. Наші пріоритети, справжні почуття нашого серця, стануть темою наших розмов з кожною дитиною.

Яким є найголовніше послання вашого

серця, що його ви хотіли б донести до вашої дитини?

Пророк Мойсей навчав у книзі Повторення закону:

“Люби Господа, Бога твого усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю.

І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм.

І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш *говорити* про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш” (Повторення закону 6:5–7; курсив додано).

А я хотіла б додати ще одне: “І коли ти їстимеш обід з ними за столом”.

Якщо ми хочемо, щоб наші сім'ї були разом навіки, то починаємо цей процес сьогодні. Приділяючи час розмові з дітьми, ми робимо інвестицію у свою вічну сім'ю, долаючи шлях до вічного життя разом.

Одна мати з Іллінойсу, США, розповідала, як вона знайшла час для розмови з дітьми:

“Коли діти були маленькими, у мене з'явилася звичка дивитися кілька улюблених телепрограм. ... На жаль, програми показували в той самий час, коли діти лягали спати.

... Одного разу я зрозуміла, що програми для мене стали важливішими за дітей.

ФОТОГРАФІЯ СЕСТРИ УКСОМ © VUSANTH PHOTOGRAPHY; ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ БРЕДЛІ СЛЕЙДА

Якийсь час я намагалася читати їм перед сном з увімкненим телевізором, але в серці я розуміла, що то було неправильно. Думаючи про дні й тижні, які втратила через звичку дивитися телевізор, я відчула почуття провини й вирішила змінитися. Знадобився час, аби переконати себе, що я дійсно можу вимкнути телевізор.

Приблизно через два тижні після того, як я не вмикала телевізор, я відчула, що мій тятар полегшився. Я зрозуміла, що краще себе почуваю, навіть певним чином чистішою, і я знала, що зробила правильний вибір².

Найкращий час для розмови—перед сном.

Геламан сказав про юних воїнів: “І вони повторили мені слова своїх матерів, кажучи: Ми не сумніваємося, що наші матері знали це” (Алма 5б:48).

Саме “слова [їхніх] матерів” навчали їх. Розмовляючи з дітьми, ті матері навчали слову Божому.

Зберегти особисте спілкування

Спілкування приносить багато хорошого, і супротивник знає про силу промовленого слова. Він хотів би применшити дух, який сповнює наші домівки, коли ми разом розмовляємо, слухаємо, підбадьорюємо одне одного і щось робимо.

Сатана марно намагався чинити перепони Відновленню евангелії Ісуса Христа у цьому розподілі, коли спробував припинити важливу розмову між Джозефом Смітом і Богом Батьком та Його Сином Ісусом Христом.

Як розповідав сам Джозеф: “Тільки-но я почав свою молитву, як відчув, що якась

сила скувала і повністю пододала мене, вона настільки дивовижно подіяла на мене, що мого язика було зв'язано і я не міг говорити (Джозеф Сміт—Історія 1:15).

Супротивник хотів би зв'язати наші язики—зробити щось таке, щоб не дати нам словами виражати почуття нашого серця, коли ми розмовляємо лицем до лица. Він любить, коли ми далекі, нас щось відволікає; йому подобається шум, безособистісне спілкування—щось таке, що не дає говорити з теплою в голосі, отримати особливі відчуття, які виникають під час розмови віч-на-віч.

Дослухатися до серця наших дітей

Слухати настільки ж важливо, як розмовляти. Старійшина Джеффі Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Якщо ми вислухаємо з любов'ю, нам не треба буде вгадувати, що сказати. Це буде дано нам ... Духом”³.

Коли ми слухаємо, то дивимося в серце людей, які поруч з нами. Небесний Батько має план для кожного зі Своїх дітей. Уявіть,

якби ми лише могли краєм ока зазирнути в особистий план кожного з наших дітей. А що було б, якби ми могли знати, як сприяти розвитку їхніх духовних дарів? А що було б, якби ми знали, як спонукати дітей досягнути їхнього потенціалу? А що було б, якби ми знали, як допомогти кожній дитині перетворити її дитячу віру на свідчення?

Як ми можемо знати?

Ми можемо почати зі слухання.

Один батько-святий останніх днів сказав: “Я роблю набагато більше добра, коли слухаю своїх дітей, ніж коли до них говорю. ... Я поступово зрозумів, що мої діти не хочуть отримувати мої готові, перевірені часом мудрі відповіді. ... Для них важливішим за отримання моїх відповідей є можливість ставити свої запитання й говорити про свої проблеми. Як правило, коли вони закінчують говорити, якщо я довго й уважно слухав їх, то в дійсності не потребують моєї відповіді. Вони вже знайшли її”⁴.

Щоб зосередитися на тому, що має найважливіше значення, необхідний час. Ви не відразу навчитеся говорити, слухати й підбадьорювати. Це не можна робити поспіхом або вписувати у графік—це відбувається при нагоді. Ми вчимося цьому, коли *робимо* щось разом: разом працюємо, творимо і граємося. Це відбувається, коли ми вимикаємо електронні пристрої, відкидаємо те мирське, що відволікає нас, і зосереджуємося одне на одному.

Так, це важко зробити. Коли ми зупиняємося і все вимикаємо, то повинні бути готовими до того, що ж станеться далі. Спочатку може гнітати тиша; виникає дивне відчуття втрати. Будьте терплячими, зачекайте кілька секунд, а потім насолоджуйтеся. Віддайте всю увагу тим, хто навколо вас. Ставте їм запитання, а потім слухайте. Батьки, поговоріть з дитиною про те, що її цікавить. Посмійтеся з минулого і помрійте про майбутнє. Легковажна розмова може навіть перейти у серйозне обговорення.

Поставити свою вічну мету на перше місце

Минулого року навесні, коли я відвідувала заняття молодих жінок, учителька попросила клас написати 10 пріоритетів. Я швидко почала писати. Зізнаюся, що спочатку прийшла думка: “Номер один: прибрати в шухляді для олівців на кухні”. Коли наші переліки були готові, провідник Товариства молодих жінок попросила зачитати написане. Еббі, якій щойно виповнилося 12 років, сиділа поруч зі мною. Ось перелік Еббі:

1. Навчатися в коледжі.
2. Стати інтер'єр-дизайнером.
3. Поїхати на місію до Індії.
4. Укласти храмовий шлюб з колишнім місіонером.
5. Народити п'ятьох дітей і обзавестися домом.
6. Послати дітей на місії і на навчання.
7. Стати бабусею, яка всіх пригощає печивом.
8. Розпестити онуків.
9. Більше дізнаватися про євангелію і радіти життю.
10. Повернутися і жити з Небесним Батьком.

Я сказала: “Дякую, Еббі. Ти показала мені, який план Небесний Батько має для всіх нас. Коли ви знаєте, що йдете певним шляхом, то, незважаючи на будь-які труднощі, з вами все буде гаразд. Коли ви прямуєте до головної мети—піднесення і повернення до Небесного Батька—ви туди дійдете”.

Звідки у Еббі з'явилося це відчуття вічної мети? Воно зароджується в наших домівках. Воно зароджується в сім'ї. Я запитала у дівчини: “Що ви робите у своїй сім'ї, щоб мати такі пріоритети?”

Відповідь була такою: “Крім того, що ми вивчаємо Писання, ми вивчаємо *Проповідуйте Мою євангелію*”. Потім вона додала: “Ми багато розмовляємо під час домашніх сімейних вечорів, під час обіду

й у машині, поки їдемо”.

Нефій писав: “Ми говоримо про Христа, ми втішаємося у Христі, ми проповідуємо Христа”. Чому? “Щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів” (2 Нефій 25:26).

Якщо ми розмовляємо, слухаємо, підбадьорюємо один одного і щось разом робимо всією сім'єю, то наблизимося до Спасителя, Який любить нас. Якщо ми свідомо докладаємо зусилля, щоб спілкуватися краще сьогодні, це благословить наші сім'ї у вічності. Я свідчу, що коли ми говоримо про Христа, —ми також втішаємося у Христі та в дарі Спокути. Наші діти зможуть “знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів”. ■

З супутникової трансляції виступу під час конференції колу в Солт-Лейк-Сіті, 24 жовтня 2010 р.

ПОСИЛАННЯ:

1. Джеймс Е. Фауст, “Enriching Family Life,” *Ensign*, May 1983, 41
2. Susan Heaton, “Talk Time Instead of TV Time,” *Ensign*, Oct. 1998, 73.
3. Джеффри Р. Холланд, “Моїми ви свідками будете”, *Ліягона*, лип. 2001, с. 16.
4. George D. Durrant, “Pointers for Parents: Take Time to Talk,” *Ensign*, Apr. 1973, 24.

ЧОРНИЦЯ І КНИГА МОРМОНА

Кілька років тому наша сім'я переїхала з суєтного перенаселеного мегаполісу до маленького сільського будиночку на околиці спокійного невеличкого селища. Неподалік була залишена ферма з вирощування чорниці, і за допомогою друзів власника ми отримали дозвіл збирати чорниці стільки, скільки нам захочеться.

Того літа протягом кількох

днів на тиждень кожного ранку ми завантажували в свою машину відра і кошики та чудово і смачно проводили час, збираючи чорницю. Одного ранку наш наймолодший син Гайрум не мав великого бажання їхати з нами. Він був впевнений, що ми вже зібрали всі чорниці, тому їхати туди було марнуванням часу. Але як же він здивувався, коли побачив стільки ж

чорниці, як і завжди. Її було рясно в тих місцях, які він пропустив, а найсоковитіші росли на тих гілочках, які, як він був упевнений, він уже обібрав.

У той самий час провідники молоді в приході закликали наших підлітків прочитати Книгу Мормона до початку занять у школі в серпні. Наші діти прийшли з тим зобов'язанням додому, і вся сім'я вирішила разом з ними виконати це завдання.

Щойно ми закінчили читати

Гайрум був упевнений, що ми зібрали всі ягоди, і що ми марнуємо час, їдучи на ферму.

Книгу Мормона, як у серпні 2005 року отримали журнал *Ensign* із закликом Президента Гордона Б. Хінклі (1910–2008) прочитати всю Книгу Мормона до кінця року. Гайрум і його брат Джозеф дуже зраділи, бо думали, що ми вже виконали настанову пророка! Тоді їхні старші брат і сестра—Сет і Бетані—нагадали, що Президент Хінклі просить прочитати книгу знову, незалежно від того, скільки разів ми це вже зробили.

“Але навіщо?—запитали хлопці.— Ми прочитали кожне слово, і що ще ми можемо дізнатися з неї крім того, про що вже прочитали?”

Після кількох секунд мовчання хтось згадав про чорниці. “Пам’ятаєте, як ми думали, що вже зібрали всю чорницю? Але коли поверталися, то виявлялося, що є більше чорниці. І так було завжди! Скільки б разів ми не приходили, навіть через дуже короткий час, завжди було багато чорниць”.

Ми швидко провели паралель. Як і сусідня ферма, на якій було багато смачних ягід, так і Книга Мормона є постійним джерелом духовного живлення, що містить нові істини, яких ми не помічали раніше. Тож ми знову почали читати Книгу Мормона.

Прийнявши заклик пророка, я читала у Книзі Мормона те, що читала багато разів до того, однак бачила все по-іншому або глибше розуміла, застосовуючи прочитане за нових обставин чи труднощів. Я знаю, що кожного разу, коли ми щиро читаємо Книгу Мормона, то можемо отримувати нове розуміння і наблизитися до Спасителя. ■
Суеллен С. Вейлер, шт. Джорджія, США

Я ВІДЧУВ, ЩО МАЮ ПРИЙТИ

Через два з половиною роки після мого хрищення в Буенос-Айресі, Аргентина, у моїх вухах усе ще лунали слова одного зі старійшин, який навчав мене: “Я знаю, що ти місіонер”. Я також пам’ятав, яку сильну відповідь отримав, коли молився, щоб дізнатися, чи ті відчуття, які запали в моє серце, були істинними. У 20 років я знав, що маю готуватися до місії.

Але як я можу стати місіонером? Я був зовсім не схожий на тих ангельських юнаків, які навчали мене євангелії. І як я залишу роботу? Де я буду жити, коли повернуся додому? Було дуже важко знайти таке житло, яке я мав, хоча це була лише невеличка кімнатка в задній частині будинку, який належав іншим людям.

Одного вечора по дорозі додому ці почуття і сумніви знову не давали мені спокою. Коли я дістався додому, то спробував прийняти рішення. Я вирішив стати на коліна й помолитися про допомогу. Коли я так зробив, то отримав сильне відчуття, що мені потрібно зустрітися з Леонардо, другом, який сильно підтримував мене у важкі часи.

Але думка про те, що я прийду до нього опівночі, змусила відмовитися від цієї ідеї. Я знав, що він встає рано, щоб іти на роботу, тому не наважився постукати йому у двері о такій порі. Я намагався відкинути цю думку, але знову відчув, що повинен з ним побачитися. Проте я знову вирішив не зважати на цю ідею.

Натомість я вирішив прогулятися

Коли я увійшов, то побачив, що у моїй кімнаті сидить Леонардо. Дух зійшов на мене, і я стояв, затамувавши подих.

навколо кварталу, щоб подихати свіжим повітрям. Однак, згадавши, що не закрив двері, я повернувся назад додому. Коли я увійшов у кімнату, то побачив, що там сидить Леонардо. Дух зійшов на мене, і я стояв, затамувавши подих. Трохи затинаючись від почуттів, я запитав його: “Що ти тут робиш?”

“Я не знаю,—сказав він.— Просто я відчув, що маю побачитися з тобою”.

Я розповів йому про свої сумніви щодо поїздки на місію. Він свідчив мені й підбадьорював. Потім він допоміг мені заповнити документи для місії, які я відніс єпископу наступного ж ранку. Через два місяці я отримав своє покликання до Аргентинської місії Салта.

Я знаю, що того вечора мій друг був знярядям у руках Господа, і всім своїм серцем я знаю, що Небесний Батько слухає і відповідає на наші молитви, промовлені зі щирим серцем і справжнім наміром. ■
Альдо Фабіо Моракка, шт. Невада, США

Я ПОМИРАЮ!

Одного дня мені, медсестрі післяопераційного відділення з великою кількістю хворих, зателефонували й повідомили про пацієнта на ім'я Білл, який був щойно прооперований. Його мали помістити у відділення інтенсивної терапії, але направили до мене, оскільки в тому відділенні не було місць.

Невдовзі прибув пацієнт у супроводі сім'ї. Я з полепшенням побачила, що він прокинувся, розумів, що відбувається, і не виглядав пригніченим.

Я виміряла основні показники життєдіяльності організму і показала йому та його сім'ї його палату. Після цього я вийшла в коридор, щоб зробити запис у його історії хвороби. Леж торкнувшись

ручкою аркуша, я почула голос: “Повернися в палату”. Я перестала писати й озирнулася. Нікого не було. Я подумала, що мені почулося, як раптом почула його вдруге, але вже голосніше.

Я побігла в палату Білла і побачила, що його шия вдвоє збільшилася в розмірі і йому було важко дихати. Думаючи, що було ушкоджено сонну артерію, я правою рукою натиснула на шию, а лівою зателефонувала хірургу, який його оперував. Хірург сказав, що якомога швидше пришло до Білла бригаду. “І продовжуйте тримати руку на шії!”—сказав він.

Поки я тримала руку, то помітила знайомий церковний посібник біля ліжка Білла. “Ви член Церкви?”—запитала я.

Він спробував кивнути головою,

Хірург сказав, що якнайшвидше пошле бригаду на допомогу Біллу. “І продовжуйте тримати руку на шії!”—сказав він.

а потім сказав, що був обрядовим працівником у храмі в Атланті, шт. Джорджія. Потім він зморгнув сльози і сказав: “Я помираю!”

Я відповіла, що він не помирає і твердо сказала: “В наступному місяці я укладаю шлюб у храмі в Атланті, і ви там будете”. Потім прибула бригада хірургів і забрала Білла.

Наступного місяця через хвилювання, пов'язані з весіллям, я майже забула про Білла, який, як виявилось, мав реакцію на медикаменти. Однак коли матрона храму ввела мене до кімнати запечаткування в день мого весілля, я побачила знайоме обличчя— дружину Білла, Джорджію. Коли я сказала їй, що ось-ось маю укласти шлюб, вона пішла, щоб знайти Білла. За кілька секунд до початку церемонії двері відчинилися і він увійшов. Кілька тижнів Білл страждав від головного болю, нудоти і втоми, але того дня він почував себе настільки добре, що зміг поїхати до храму, не знаючи, що то був день мого весілля.

Минуло два роки, і нас з чоловіком було покликано обрядовими працівниками у храмі Нешвіль, шт. Теннесі. Коли ми прийшли до храму для рукопокладання, чоловік відкрив для мене двері й сказав: “Ласкаво просимо до Нешвільського храму!” То був брат Білл.

Три роки ми служили разом. Він усім розповідав, що я врятувала йому життя, але я знаю, що то Господь врятував його. У той же час Він навчив мене, як важливо прислухатися до спонукань Духа. ■

Рамона Росс, шт. Теннесі, США

МОЖЕ НАМ ТРЕБА ПОМО- ЛИТИСЯ?

Навесні 1975 року ми з сім'єю жили у чудовій зеленій сільській місцевості в районі Рейнленд-Пфальц у Західній Німеччині. Однієї дощової неділі, повертаючись додому з церкви, ми зупинилися, щоб поглянути на автомобіль, який загруз однією стороною в багnistому узбіччі дороги на краю лісу. В лісі вже було темно через густі зарості дерев і вечірні сутінки.

Оглянувши автомобіль, що потрапив у таку аварію, ми повернулися до своєї машини й побачили, що вона загрузла в багні. Я не міг здати назад, але міг їхати вперед—у ліс. Ми раніше їздили лісом і знали, що багато лісових доріг перетинаються й можуть згодом вивести нас з лісу, тож ми вирішили їхати вперед, у темряву.

Я швидко зрозумів, що то було помилкове рішення. На вузькій мокрій дорозі було багато багnistих ям, і вона веда все далі й далі вглиб темного лісу. Я намагався утримувати швидкість, бо боявся, що, зупинившись, ми загрузнемо. Прямо перед собою я побачив узвишся. Здавалося, що воно досить тверде, щоб утримати вагу машини. Мій план полягав у тому, щоб вивести машину з багна і дати собі час поміркувати. Машина виїхала вгору з грузького місця.

Я вимкнув двигун і вийшов. Фари були вимкнені, і я нічого не бачив. Я знову увімкнув їх, узяв ліхтарик

Я знову увімкнув фари, узяв ліхтарик і, оглянувши машину, вирішив, що найкращим рішенням буде заїхати заднім ходом у ліс.

і, оглянувши машину, вирішив, що найкращим рішенням буде заїхати заднім ходом у ліс і зробити сміливий ривок назад тією ж багnistого дорогою.

Я проїхав заднім ходом в ліс стільки, скільки зміг, знову завів двигун, повернув на дорогу і глибоко загруз у багні. Тепер ми потрапили у справжню халепу. Ззовні було абсолютно темно й тихо. Всередині машини сиділи ми з дружиною і троє переляканих дітей.

Я запитав у дружини, чи є у неї ідеї. Через мить вона сказала: “Може нам треба помолитися?” Діти майже відразу заспокоїлися. Я смиренно, але відчайдушно молився про допомогу. Під час молитви

в голові промайнула чітка думка: “Одягни на шини ланцюги”.

Стоячи у недільній сукні у багні глибиною 25 см, моя дружина тримала ліхтарик, поки я голими руками розчищав шини й одягав на них ланцюги. З вірою і впевненістю ми знову помолилися і увімкнули двигун. Ми повільно рушили через багно і згодом виїхали на асфальт.

Від радості через те, що багно і темрява залишилися позаду, я мало не забув, Хто допоміг нам виїхати з лісу. Наша п'ятирічна донька нагадала мені, коли сказала: “Тату, Небесний Батько дійсно відповідає на молитви, правда ж?” ■

Скотт Едгар, шт. Юта, США

Всі знають Блека

Адам С. Олсон

Співробітник редакції церковних журналів

Для Онора “Блек” Боннета, баскетбол був усім. Вже у 15 років Блек був висхідною зіркою у Французькій Полінезії—одним з найкращих гравців, який грав в одній з найкращих команд вищої дорослої ліги країни. Хоча його прізвисько звучало, як англійське слово *black* (*груба помилка*), його талант був очевидним.

Однак він прагнув більшого. Він хотів грати за професійну команду в Європі. Але більш за все він волів здобути золоту медаль на Південнотихоокеанських іграх.

Єдиною перешкодою, яка, здавалося, стоїть на його шляху, була Церква.

Чоловік на місії

Хоча команда, за яку грав Блек в той час, фінансувалася Церквою, Блек не дуже

цікавили ані Церква, ані заклик пророка про те, що кожний гідний і здатний молодий чоловік має служити на місії.

Він вже сказав своєму єпископу, що не збирається на місію. Він не розумів, як зможе грати за професійну команду, якщо втратить два роки.

Більш того, Південнотихоокеанські ігри, які проводилися кожні чотири роки, наступного разу відбулися б під час його місії, а Баскетбольна федерація Таїті була зацікавлена у тому, щоб він грав за національну збірну. Йому нарешті б вдалося покласти край кепкуванню батька, які звучали щоразу, як у Блека складалася надто висока думка щодо себе: “Всі знають Блека, але у нього немає золотої медалі”.

Батько Блека, Жан-Баптісте, говорив це добродушно, але Блек ці слова зводили з розуму. Вони нагадували йому про те, що незважаючи на його популярність серед всіх баскетбольних уболівальників Таїті, у нього не було медалі за участь в іграх. Його батько здобув золоту медаль, граючи у чоловічій команді під час перших Південнотихоокеанських ігор.

Місією Блека було спростувати ці слова. У нього не було часу на будь-яку іншу місію.

Зміна розуму, зміна серця

Незважаючи на свої почуття стосовно місії, Блек все ще брав участь у церковних заходах. Коли Блеку виповнилося 16 років, під час церковного заходу з танців він набрався мужності запросити Міранду Марітерагі на танець. Міранда теж добре грала в баскетбол, мріючи здобути власну золоту

Онора “Блек” та Міранда Боннет давно тісно пов’язані з баскетболом на Таїті.

Любов Блека до баскетболу була і випробуванням, і благословенням.

“Якщо ми живемо так, як хоче Господь, ... то знайдемо щастя”.

Президент Томас С. Монсон, “Підготовка— шлях до благословень”, Ліягона, трав. 2010, с. 67.

медаль. Її батько також грав у тій першій команді, що здобула перемогу.

За кілька секунд після того, як він запросив її на танець, пісня закінчилася. Отже вони продовжили танцювати й під наступну пісню, яка, як виявилось, була останньою піснею того вечора. У той момент Блек не хотів, щоб танець закінчувався.

У планах Блека не було одружуватися в храмі або навіть одружуватися з членом Церкви заради цього. Але його плани почали змінюватися, коли протягом наступних двох років він краще пізнав Міранду. Одного разу його увагу у неї вдома привернуло дещо, що вона зробила на зборах Товариства молодих жінок. То був напис: “Я вийду заміж у храмі”.

Зацікавленість Блека Мірандою та її міцною рішучістю укласти шлюб у храмі були достатніми, щоб змусити його переглянути свої плани. Він вирішив почати ставитися до Церкви серйозно. Його рішення привели до вчинків, які уможливили роботу Святого Духа в його житті.

Рішення

Одним з тих рішень було підготуватися до отримання патріаршого благословення у 18 років. Коли, надаючи благословення, патріарх сказав, що Блек

служитиме на місії і одружиться в храмі, Блек відчув вплив Духа. “Я знав, що саме це Бог хотів, аби я зробив”, — сказав він.

І хоча все свідчило про те, що національна збірна мала шанс здобути медаль, Блек, за підтримки своєї сім’ї, вирішив, що на перше місце він поставить не своє бажання, а волю Бога. Це рішення було не легким.

Тиск взяти участь в іграх був величезним. І він швидко зрозумів, що його рішення підкоритися волі Бога буде неодноразово випробуване.

Через рік його служіння на місії на Таїті, баскетбольна федерація запитала, чи міг би він повернутися в команду лише на один місяць, щоб взяти участь в іграх.

Президент місії Блека, занепокоєний впливом, який ця подія справить на здатність Блека повернутися і служити, відчув натхнення сказати йому: “Якщо ти хочеш, ти можеш іти, але повернутися ти вже не зможеш”.

Блек хотів здобути ту медаль, але вона більше не була тим, чого він прагнув найбільше. Його місія була дивовижною. Він не хотів відмовлятися від свого останнього року служіння навіть заради баскетболу.

Блек залишився.

Команда здобула золото.

Інші обставини. Те саме рішення

З честю завершивши свою місію, Блек одружився з Мірандою в храмі Папеете на Таїті і вони створили сім’ю. Він також продовжив грати за національну збірну.

Міранда грала, як “перший номер” у жіночій національній збірній, і сама готувалася до Південнотихоокеанських ігор.

Однак з наближенням ігор у подружжя з’явилося сильне відчуття того, що їм потрібно мати другу дитину.

Через майбутні ігри, які мали проводитися менше ніж за рік, було легко відкласти народження ще одної дитини на строк, поки пройдуть ігри Міранди. У жіночій збірній був гарний шанс здобути медаль.

Але подружжя пізнало з досвіду, що якщо підкорити свою волю Богові, приходять благословення величніші за будь-що, на що вони могли сподіватися, задовольняючи свої власні бажання. Старанно й з молитвою вивчивши це питання, свою сім’ю

вони вирішили поставити на перше місце.

У 1999 році, коли Міранда була на восьмому місяці вагітності, жіноча збірна виграла золото.

Всі знають Блек

Протягом останнього десятиріччя Блек і Міранда мали можливість грати у баскетбол у Французькій Полінезії на найвищих рівнях, здобуваючи кубки в чемпіонатах національної ліги і турнірах та граючи у складі національної збірної в іграх, які проводилися в 2003 і 2007 роках.

Обоє вони брали участь в іграх 2011 року. Тільки цього разу Блек був там в якості тренера чоловічої збірної. В той час як Міранда та жіноча збірна здобули золоту медаль, чоловіча збірна виграла бронзу, знову не досягнувши мрії Блека отримати золото.

Блеку іноді цікаво, яким би могло бути його життя, якби він зробив те, чого волів, замість того, чого хотів Бог.

“Можливо, я б здобув золоту медаль”,

—каже він. “Можливо, я грав би за професійну команду, а можливо, й ні”.

Втім, подружжя не шкодує про прийняті ними рішення. Вони не впевнені, чи могли б вони бути щасливішими, ніж є.

“Я одружився у храмі”,—каже Блек. “У мене є чудова дружина, четверо прекрасних діточок і я залишаюся в Церкві. Один баскетбол не міг би дати мені будь-що з цього. Це благословення, які прийшли завдяки тому, що на перше місце був поставлений Господь”.

Коли він поставив Господа на перше місце, це не стерло з його пам’яті кепкувань батька, а надало тим словам нового значення. Кілька років тому, коли федерація розглядала плани проведення ігор ліги по неділях, президенти клубів зустрілися, щоб обговорити це. Хтось поцікавився: “А чи спитали ви Блека?”

Пропозицію було знято.

Завдяки тому, що Блек поставив Господа на перше місце, всі не тільки знають Блека—вони знають у що він вірить. ■

Для Блека та Міранди успіх в їхній спортивній кар’єрі посів друге місце після успіху в їхній сім’ї.

“Чому я маю ходити до семінарії, якщо я просто можу індивідуально вивчати Писання?”

Для самостійного вивчення Писань ви матимете решту свого життя. Отже, якщо у вас проводиться семінарія, скористайтеся зараз можливістю вивчати Писання на семінарії з чудовими вчителями та друзями.

Вивчення й дослідження Писань під керівництвом хорошого вчителя допоможе вам зрозуміти в Них щось нове, чого ви, можливо, повністю не зрозуміли. Вчитель також може поділитися вченнями пророків та інших церковних провідників, які нададуть вам краще розуміння Писань.

Крім того, часто набагато цікавіше навчатися разом з класом. Ви матимете нагоду обговорювати речі, які виявлятимете під час читання. Ваші однокласники можуть мати досвід, завдяки якому певні уривки з Писань стали їхніми улюбленими. Їх досвід може “оживити” Писання для вас. І завдяки тому, що ви вивчаєте євангелію з іншими, ви можете насолоджуватися цим обіцяним благословенням: “Де двоє чи троє зберуться разом в ім’я Мое, ... там буду Я серед них” (УЗ 6:32).

У семінарії також складається план вашого навчання. Вас спонукують до регулярного читання Писань, що допомагає вам прочитати кожную книгу Писань. Ви маєте нагоду обговорювати уривки з Писань і вивчати напам’ять вірші для опанування. Навчаючись у семінарії, ви гарантовано отримаєте від Писань більше, ніж вивчаючи їх у будь-який інший спосіб у цей час вашого життя.

Нові друзі, нові ідеї

Навчаючись у семінарії, ви зустрінете нових друзів і станете ближче одне до одного, наче сім’я. Ви пізнаєте багато чого нового, чого не пізнали б самотужки. В семінарії весело і там рясно відчувається Дух. Вона допомагає у тому, щоб ваш день почався правильно. Якщо ви ще не навчаєтеся в семінарії, почніть зараз і вона змінить ваше життя.

Катаріна Б., 16 р., шт. Каліфорнія, США

Щастя

Мій день починається з семінарії. Завдяки їй я стаю щасливішою людиною і більше прагну ділитися євангелією з іншими людьми. Ми заглиблюємося у вивчення Писань і я краще їх розумію.

Меді С., 15 р., шт. Колорадо, США

Досконала комбінація

Семінарія дає надихаючий досвід. Інколи індивідуального навчання не достатньо. Самостійне навчання і навчання в семінарії—це чудова комбінація. Вчителі просто дивовижні і, якщо у вас виникають питання, ваші вчителі й однокласники можуть допомогти вам відповісти на них.

Доусон Д., 15 р., шт. Айдахо, США

Більше розуміння

Коли я вивчаю Святі Писання індивідуально, мені не так цікаво, як тоді, коли я навчаюся з іншими. До того ж, коли ми вивчаємо Писання разом, то можемо дізнатися цікаві думки інших. Навчаючись в семінарії, я почула багато цікавих історій і більше дізналась про походження Писань, що робить вивчення ще більш захоплюючим! Я рада, що вирішила вступити до семінарії.

Ребекка М., 16 р., Шлезвіг-Гольштейн, Німеччина

Міцніше свідчення

По-перше, Господь каже, що там, де двоє чи троє зберуться разом в Його ім'я, Він буде з ними (див.

Матвій 18:20; УЗ 6:32). Вплив Його Духа може допомогти нам розмірковувати про те, що Він зробив для нас. По-друге, коли ми вивчаємо Писання з іншими, то можемо краще зрозуміти написане. Слухаючи одне одного, ми можемо почути щось таке, чого самі не помітили. Те саме може відбуватися і з іншими, коли ми ділимося своїм знанням. По-третє, коли я відвідую семінарію, моє свідчення зміцнюється. Навчання в семінарії надає можливість поділитися нашими свідченнями і почути свідчення інших людей. Семінарія допомагає нам залишатися на вірному шляху.

Дмитро Г., 16 р., Дніпропетровськ, Україна

Навчання від інших

Навчання в семінарії я вважаю своїм обов'язком. Знання й пояснення стосовно істин, що містяться в

Писаннях, я отримую не лише від мого відданого вчителя, але й багато чого я пізнаю з обговорень у класі. Інші студенти діляться своїм досвідом щодо вивченого, допомагаючи мені краще пізнати євангелію, Спасителя і Його Викуплення. Мені не вистачає індивідуального навчання, бо деякі відповіді на свої проблеми я отримав під час обговорень у класі. Я свідчу, що семінарія відіграє важливу роль у підживленні мого свідчення про істинну Церкву Ісуса Христа.

Дензел Дж., 15 р., Західне Самоа

Світло та істина

Відвідуючи семінарію, я прагну світла й істини та вдягаю повну зброю Бога (див. УЗ 27:15–18).

Ця зброя допомагає мені впізнавати Його голос в усі часи та в усіх місцях. Щоденне вивчення Писань зміцнює мою віру і свідчення та допомагає бути сильною під час випробувань. Відвідування семінарії—це один з найкращих шляхів, щоб здобути світло й істину та вивчати Писання й розмірковувати над ними.

Ноемі М., 17 р., Пуебла, Мексика

Три причини

Я відвідую семінарію, по-перше, тому, що хочу служити на місії. Місіонерам потрібно рано вставати і зранку вивчати євангелію. Відвідування семінарії допомагає мені розвинути добру звичку вставати рано. По-друге, зранку наш розум ясний і ми можемо зосередитися на вивченні й навчанні. Буде мудро використати найкращий час дня, щоб пізнавати Бога. По-третє, якщо я навчаюся самотужки, моє розуміння може не стати таким

глибоким, як розуміння мого вчителя. За допомогою її скерування і навчання, я можу пізнати набагато більше, ніж навчаючись індивідуально.

Х. Чен Юан, 16 р., Тай-чунг, Тайвань

БЛАГОСЛОВЕННЯ СЕМІНАРІЇ

“Я знаю яку силу має спілкування під час навчання за програмами семінарії та

інституту релігії. Воно збагатило моє життя і я знаю, що воно збагатить і ваше життя. Воно створить навколо вас захисний щит, щоб ви не залежали від спокус і випробувань світу. Знання євангелії—це велике благословення! І я не знаю кращого місця для молоді Церкви, де б вони отримували особливі знання про священне, ніж в класах, коли вони навчаються за програмами інституту та семінарії”.

Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Receive Truth,” Ensign, Nov. 1997, 61–62.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“Як мені пояснити другові, чому порушення закону цнотливості—це погана ідея?”

Надсилайте свої відповіді не пізніше 15 травня 2012 року на iahona.lds.org, електронною поштою на адресу: iahona@ldschurch.org, або поштою на адресу:

Iahona, Questions & Answers 5/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

Слід додати наступну інформацію і дозвіл: (1) повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

НАВІЩО ПОТРІБНА

семінарія?

БЕРІТЬ УЧАСТЬ У СЕМІНАРІЇ

“Семінарія допоможе вам зрозуміти вчення і Спокуту Ісуса Христа та покладатися на них. Навчаючись любити Писання, ви відчуватимете Дух Господа. Ви підготуєтеся до відвідування храму і служіння на місії.

Молодь, я прошу вас брати участь в навчанні у семінарії. Вивчайте Писання щоденно. Уважно слухайте своїх вчителів. З молитвою застосовуйте те, чого навчаєтеся”.

Президент Томас С. Монсон,
“Participate in Seminary,”
seminary.lds.org.

Що, на вашу думку, є найважливішим з того, що студент може здобути під час навчання в семінарії та інституті релігії? Коли група студентів семінарії поставила це саме запитання відповідальному за систему церковної освіти, старійшині Полу В. Джонсону, сімдесятнику, він відповів, що найважливішим, що ви можете здобути, є “справжнє свідчення про те, що Ісус є Христос. Розуміння того, що *справжнє* знання—це духовне знання. Воно приходить в наші душі від Святого Духа кожному окремо. Це найпереконливіша істина, найважливіше, що може дати семінарія та інститут. Вона не просто змінює ваші знання; вона змінює вас самих і ваш погляд на світ. І цей вид вищої освіти допомагає зробити вашу іншу освіту довершеною” (“A Higher Education,” *New Era*, Apr. 2009, 15).

Старійшина Джонсон є одним з багатьох генеральних авторитетів, який говорив про чудові благословення, котрі приходять завдяки відвідуванню семінарії та інституту. Отже, якщо ви не певні, чому вам варто відвідувати семінарію, ось ще гарні причини, названі пророками й апостолами.

ЗАКЛАСТИ ФУНДАМЕНТ ЩАСТЯ І УСПІХУ

“Програми семінарії допоможуть вам, як молодому чоловіку чи жінці, закласти фундамент щастя і успіху в житті”.

Старійшина Річард Г. Скотт,
з Кворуму Дванадцятьох
Апостолів, “Настав час
служити на місії!” *Ліягона*,
трав. 2006, с. 88.

ПІЗНАВАЙТЕ ІСТИНИ ЄВАНГЕЛІЇ

“Як би мені хотілося, аби кожний хлопець і дівчина могли відвідувати семінарію, бо саме там вони пізнають багато істин євангелії. Семінарія—це те місце, де у багатьох з них в розумі закарбовуються ідеали стосовно того, що вони збираються робити, і вони йдуть служити на місії”.

Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985), “President Kimball Speaks Out on Being a Missionary,” *New Era*, May 1981, 49.

ЗРОБІТЬ ЇЇ ПРІОРИТЕТНОЮ

“Студенти, якщо ваші цінності правильні, ви не вагатиметеся щодо відвідування факультативного курсу, який може прикрасити ваше життя настановами, що складають саму основу цінностей. А зареєструвавшись в ньому, відвідайте його, навчайтеся і пізнавайте. Переконайте ваших друзів робити так само. Ви ніколи не пошкодуєте про це; це моє обіцяння вам”.

Президент Бойд К. Пекер, Президент Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Agency and Control,” *Ensign*, May 1983, 67.

ЗАПРОСІТЬ БЛАГОСЛОВЕННЯ У СВОЄ ЖИТТЯ

“Я вдячний за церковну систему семінарії та за програму інституту релігії Церкви. Я хочу закликати кожного учня старших класів тут скористатися нагодою навчатися за програмою семінарії. Якщо ви чините так, то отримаєте величніші благословення у своєму житті”.

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008), “Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley,” *Ensign*, Dec. 1995, 67.

ВІДКРИЙТЕ ДЛЯ СЕБЕ ТРИ РЕЧІ, ЯКІ МОЖЕ ЗРОБИТИ СЕМІНАРІЯ

“Семінарія може зробити три ефективні речі. По-перше, вона збирає разом молодь, що має ті самі цінності. Молоді люди люблять спілкуватися з тими, хто розділяє їхню віру і хто любить Писання. По-друге, вона збирає разом молодь і вчителя, який має свідчення, і вони можуть відчути вогонь цього свідчення, коли вчитель свідчить. По-третє, семінарія запрошує молодь у світ Писань”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Поговоримо про вивчення Писань”, *Ліягона*, лип. 2005, с. 11.

ЗАКІНЧИТЬ СЕМІНАРІЮ

“Регулярно відвідайте семінарію і закінчіть її. Навчання в семінарії є однією з найважливіших духовних подій у житті молодого чоловіка [й молоді жінки]”.

Президент Езра Теффт Бенсон (1899–1994), “To the ‘Youth of the Noble Birthright,’” *Ensign*, May 1986, 44; “To the Young Women of the Church,” *Ensign*, Nov. 1986, 82.

СЕМІНАРІЯ в джунглях Еквадору

У віддалених джунглях семінарія приносить значні зміни у життя місцевої молоді, що мешкає там.

Джошуа Дж. Перкі

Співробітник редакції церковних журналів

На схід від Кіто, Еквадор, за вулканами й кряжем Анд, місцевість швидко змінюється на джунглі Амазонки. Там ви побачите густі ліси, повноводні ріки, мавп, туканів і навіть рожевих дельфінів.

Також ви знайдете там місто, яке має назву Пуерто Франсиско-де-Орельяна. Воно знаходиться досить далеко від усієї іншої цивілізації в Еквадорі. Ще п'ятнадцять років тому там мешкала відносно не велика кількість людей. Але, коли там знайшли нафту, у місті з'явилася промисловість і прийшли люди, які шукали роботу, а з ними і члени Церкви.

Семінарія у маленькій філії

Кілька молодих людей, таких як Оскар Р., вже були членами Церкви, коли там було створено філію, але більшість з них є новонаверненими, які недавно приєдналися до Церкви. І в їх серцях горить вогонь. “Ми сильні”,—каже Оскар.

У вересні 2010 року, лише через рік після створення філії, там запровадили програму семінарії. “Коли ми тільки почали

збиратися кілька років тому,—каже Оскар,—нас було дуже мало. Я був єдиним, хто був з молоді. Але нас ставало більше. Невдовзі нас вже було 6, потім 10, а зараз навіть ще більше молоді”.

Оскільки дехто з молоді ходив до школи зранку, а інші після полудня, було складено два розклади навчання в класах семінарії—один клас збирався з 8:00 до 9:00 ранку, а інший після обіду з 16:30 до 17:30.

Можливо за цією програмою навчається не багато молодих людей, але життя тих молодих людей, які відвідують семінарію, змінилося завдяки їй.

Навіщо відвідувати семінарію?

“Для мене семінарія є великим благословенням,—каже недавно навернений Люїс В.— Вона допомагає мені підготуватися бути хорошим місіонером. З тих пір, як я приєднався до Церкви, в мене було багато випробувань і спокус, але мені вдалося залишатися сильним, бо я знаю, що роблю те, що вірно”.

Такі почуття має не лише Люїс. “Я стала членом Церкви не так давно,—каже Аріана Дж.,—однак я відвідую семінарію з тих пір, як охристілася. Я щаслива від того, що можу відвідувати семінарію,

Семінарія зміцнює молодь, схожу на цих молодих людей з Еквадору, багато з яких є новонаверненими.

бо я навчаюся багатьом істинам, які стосуються евангелії Ісуса Христа і які наповнюють моє серце надією, а мій розум розумінням”.

Відвідування семінарії допомогло Аріані міцно укріпитися в евангелії. “Я вважаю за благословення участь в цих уроках,—каже Аріана. —Завдяки їм мій дух зміцнюється і навчання допомагає мені підготуватися

до того, щоб одного дня я могла бути гарною дружиною, матір'ю, провідником в Церкві і, можливо, місіонером повного дня”.

Брат Аріани, Жерардо, має подібні почуття. “Я вдячний за те, що семінарія стала важливою складовою мого життя,—каже він. —Завдяки їй я готуюся, щоб у майбутньому служити на місії. Там я дізнався про план спасіння, який підготував для мене Бог. Під час кожного уроку, який я відвідую, я отримую надію на те, що можу успадкувати целестіальне царство та впевненість у тому, що отримав евангелію Ісуса Христа”.

Іноді під час уроків Жерардо відчувається дуже втомленим. Спершу він має відвести до школи свого

маленького брата, а потім швидко повернутися додому, щоб забрати свою сестру, аби вони могли піти до семінарії. Але він не переживає.

“Усе це таке нове для мене! Однак я дуже щасливий,—говорить Жерардо. —Я знаю, що знаходжуся на вірному шляху, який дасть мені можливість побачити мого Небесного Батька знову. Святий Дух запевняє мене в цьому. Я маю лише докласти зусилля і стійко йти до кінця”.

Не треба нервувати

Спочатку семінарія трохи лякала Волтера А. Він каже: “Прийшовши вперше, я нервував. Але, коли я увійшов до класу, то отримав особливе відчуття, бо відчув любов, яка приходить, коли вивчаєш Писання. Повертаючись додому, я відчував, як моє серце сповнилося радості від того, що я дізнався. Семінарія—це одне з найвеличніших благословень Небесного Батька для молоді”.

“Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів змінила моє життя,—каже Абель А., яка також готується служити на місії. —Я вивчаю вчення пророків. Я люблю Джозефа Сміта.

Незважаючи на всі проблеми, з якими він стикався, здійснюючи відновлення істинної Церкви, він залишався

мужнім. Я хочу бути такою ж жменьою, як і він”.

Багатьом молодим людям потрібно жертвувати, щоб відвідувати семінарію. Це не завжди легко, але молодь з Пуерто Франсиско-де-Орельяна, Еквадор, вважає, що воно того варте.

“Коли я думаю про просування вперед, як говориться в Писаннях,—пояснює Абель,—то, на мою думку, це означає розставляти наші пріоритети в житті. Семінарія є одним з цих пріоритетів. Саме так, як вона змінила моє життя, вона може змінити життя й іншої молоді”.

Навіть у найвіддаленіших нетрях джунглів Еквадору Церква Ісуса Христа та її програма семінарії для молоді процвітають і змінюють життя тих, хто дозволяє це зробити. ■

ЩО НАС ЧЕКАЄ ПІСЛЯ НАВЧАННЯ В СЕМІНАРІЇ?

Закінчення семінарії—це ще не кінець вашому релігійному навчанню. Для вас у припасі є ще децю дивовижне.

Девід А. Едвардс

Співробітник редакції церковних журналів

У семінарії ви вивчаєте Писання і, ймовірно, регулярно зустрічаєтеся зі своїми однолітками. Вам затишно і ви відчуваєте Духа. Тож, коли ви закінчуєте семінарію, чи настає кінець усьому цьому? Ні в якому разі.

Церковна програма інституту релігії—це ваш наступний крок, від якого ви будете у захваті. Незалежно від того, чи будете ви навчатися в університеті, ви можете продовжувати вивчати євангелію, готуватися до місії і храмового шлюбу та ділитися досвідом зі своїми однолітками.

Ось деякі відповіді на основні питання щодо інституту. Більше інформації ви можете знайти на сайті institute.lds.org.

Що таке інститут?

Програма інституту складається з класів вивчення євангелії, серед яких є класи вивчення Писань, вчень пророків та підготовки до місії або храмового шлюбу. Деякі програми інституту пропонують великий вибір курсів.

Хто може відвідувати інститут?

Всій неодруженій дорослій молоді наполегливо рекомендують

ФАКТИ ПРО ІНСТИТУТ

Кількість студентів:
понад 350 000

**Кількість місць
знаходження:**
понад 2500

Кількість існуючих курсів: 15 основних курсів та кілька інших факультативних курсів

Поява першого інституту:
Москоу, шт. Айдахо, США (1926 р.)

**Поява першого інституту
поза межами США та
Канади:** Мексика (1959 р.)

Мета інституту: Допомогти дорослій молоді розуміти й покладатися на вчення та Спокуту Ісуса Христа, ставати гідними благословень храму, підготувати себе, свої сім'ї та інших людей до вічного життя з їхнім Небесним Батьком.

відвідувати класи інституту. Відвідувати інститут можуть одружені й неодружені віком від 18 до 30 років.

Де я можу знайти інститут?

У деяких місцях будинки інституту знаходяться неподалік від коледжів та університетів. В інших місцях заняття інституту проводяться в церковних будинках або інших приміщеннях. Зверніться до свого єпископа або президента філії, щоб дізнатися більше про програму інституту у вашій місцевості, або зайдіть на сайт institute.lds.org, щоб знайти найближчий до вас інститут.

Чому мені варто навчатися в класах інституту?

Президент Томас С. Монсон сказав: “Нехай навчання в інституті буде одним з ваших пріоритетів. ... Думайте про це. Ви знайдете друзів, відчуєте Дух і зміцните віру. Обіцяю вам, що завдяки відвідуванню інституту і старанному вивченню Писань, збільшиться ваша спроможність опиратися спокусам і отримувати настанови від Святого Духа в усіх ваших справах” (institute.lds.org, Apr. 21, 2009). ■

2 Тимофію 3:16-17

Апостол Павло навчав, як Писання благословляють наше життя.

Усе Писання

Бо коли ми прагнемо спілкуватися з Богом—ми молимося. А коли бажаємо почути Його голос, звернений

до нас,—ми досліджуємо Писання, оскільки Його слова виголошені через Його пророків. Тоді Він навчатиме нас, якщо ми дослухатимемося до спонукань Святого Духа.

Якщо останнім часом ви не чули Його голосу, зверненого до вас, відкрийте очі і вуха і поверніться до Писань. Вони є нашою духовною дорогою життя”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Святі Писання: сила Бога для нашого спасіння”, *Ліягона*, лист. 2006, с. 27.

Добрі діла

До виконання яких добрих діл допомагають вам підготуватися Писання? Ось кілька найбільш очевидних з них. Чи можете ви пригадати ще якісь? Запишіть їх у своєму щоденнику.

- Служити місіонером повного дня
- Виконувати церковні покликання (наприклад, у кворумі та у президентствах класів)
- Навчати евангелії
- Свідчити
- Ділитися евангелією
- Відповідати на питання друзів про Церкву

Направа

В оригіналі грецькою мовою це слово, використане в Біблії, буквально означає “заново виправити”. Отже, Писання допомагають вам виправитися і йти прямою й вузькою дорогою (див. 2 Нефій 9:41).

16 Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, 17 щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова.

Докір

Докір—зауваження, кара, нагінка або виправлення, як правило, з добрими намірами.

Готова

Бути готовим—спорядитися, мати все необхідне.

Навчання

“Істинне вчення [навчання], якщо воно засвоєне, змінює ставлення й поведінку. Вивчення евангельського

вчення змінить на краще поведінку швидше, ніж це зробить вивчення поведінки”.

Президент Бойд К. Пекер, Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Не бійтеся”, *Ліягона*, трав. 2004, с. 79.

Від редакції: Мета цієї сторінки не в тому, щоб дати всебічне пояснення вибраного вірша, а в тому, щоб спонукати вас до особистого вивчення.

НЕ РОЗБИЙТЕСЯ!

*Попередьте великі проблеми в майбутньому,
вирішуючи маленькі проблеми зараз.*

Адам С. Олсон

Співробітник редакції
церковних журналів

ПЕРЕВІРКА ДУХОВНОСТІ

“Нам слід регулярно перевіряти свою духовність, щоб визначити сфери, в яких нам потрібно вдосконалюватися.

Зазвичай ми виявляємо ці невеликі слабкості за допомогою Святого Духа. ... Ми маємо уважно прислухатися до того, на що нам вказують Дух, церковні провідники, наші рідні, співробітники та друзі”.

Старійшина **Маркос А. Айдукайтис**, сімдесятник, “Honesty in the Small Things,” *Ensign*, Sept. 2003, 30.

Улітаки Андрій закохався ще змалку. І хоча багато хто мріє літати, думки Андрія не у хмарах; його цікавлять коліщатка й гвинтики. Цей 16-річний хлопець з Румунії навчається на авіатехніка.

В Румунії молодь може вибирати, в якій середній школі навчатися, залежно від того, до якого закладу в ній готують вступати—до університету чи до професійно-технічного училища. Оскільки Андрій закохався в літаки, йому було не важко визначитися зі вступом до авіаційного професійно-технічного училища.

Авіатехніки не просто лагодять поломки в літаках. Однією з найважливіших речей, яку вони роблять, є огляд і технічне обслуговування літаків, що запобігає їх поломкам. Вони регулярно повністю оглядають літак від пропелерів до шасі і кожну деталь між ними.

“Знайти крихітну проблему, яка може стати причиною катастрофи літака, може бути нелегким завданням,—каже Андрій.—Однак легше знайти її, ніж пробувати знову скласти літак до купи”.

Важливо, не пропускаючи, дотримуватися розкладу регулярного огляду—чи то для літаків, чи для членів Церкви,—аби виявити і усунути проблеми ще до того, як вони стануть загрозою технічного або духовного характеру.

Духовне живлення

Андрій живе у Бухаресті—місті, де мешкає близько двох мільйонів людей. Однак у Румунії Церква ще відносно молода і членів Церкви в Бухаресті достатньо лише на дві філії. Андрій і його сім'я живуть далеко від інших членів Церкви з їхньої філії. Він відчуває принади світу скрізь навколо себе у школі та серед своїх друзів. Андрій знає, наскільки легко розбитися—духовно,—якщо не отримувати регулярного духовного живлення.

Життя може бути суєтним. Паралельно з навчанням у школі, грою у футбол та часом, який він проводить за комп'ютером, він приділяє час молитві, посту, вивченню Писань та виконанню своїх обов'язків у чині священника. Він також не забуває “відвідувати” семінарію, роблячи це он-лайн через велику відстань до класу семінарії.

Виконання усього цього є частиною регулярного духовного живлення, завдяки якому можна визначити й виправити слабкості ще до того, як вони приведуть до небезпечної для життя катастрофи духовної сутності.

“Є речі, які вам просто необхідно робити регулярно, перетворюючи їх на звичку,—говорить він.—Ви не можете дозволити собі бути обманутими”.

Духовні катастрофи

Андрій засвоїв, що, якщо ми не стежимо за тим, щоб регулярно отримувати духовне живлення, такі сили, як стрес або тиск однолітків, можуть подолати наш опір спокусам. Коли таке трапляється, то невдовзі ми втрачаємо свій напрямок, контроль над собою і, зрештою, свою духовну силу.

Подібно до того, як літак без потужності втрачає висоту, коли ми грішимо, то втрачаємо духовну силу й висоту, віддаляючись від небес, що рано чи пізно, призведе до духовної катастрофи.

І хоча Спасителева Спокута спроможна знову зібрати нас до купи після катастрофи, наскільки краще покладатися на Його силу допомоги нам владнати проблему, поки вона ще маленька і не призвела до духовної катастрофи.

Небезпека зволікання

Андрію ніколи навіть не приходила думка відкласти технічне обслуговування літака. Тут зволікати не можна. “Є закони щодо цього”, — каже він. Але, якщо він *пропусте* технічне обслуговування бодай раз, то почне думати, що можливо нічого й не станеться.

Ймовірно найбільша проблема із зволіканням полягає не в тому, що літак відразу ж розіб’ється, а в тому,

що цього відразу може й не статися. “Якщо сьогодні я пропущу технічне обслуговування і нічого поганого не станеться, мені буде легше спокуситися на те, щоб відкласти його і завтра”, — пояснює він.

Якщо регулярно пропускати технічні обслуговування [або духовну підготовку], сили та тиск, що впливають на літак—або на нас— рано чи пізно, виведуть щось із ладу. “Зрештою ми розіб’ємося”, — каже він.

Саме тому Бог також дав нам закони, які стосуються регулярного духовного насичення. “Зустрічатися [в Церкві] *часто*” (3 Нефій 18:22; курсив додано). Молитися *завжди*

(див. 3 Нефій 18:19). *Старанно* вивчати Писання (див. 3 Нефій 23:1–5). “Нехай чеснота прикрашає твої думки *безупинно*” (УЗ 121:45; курсив додано). *Регулярно* відвідувати храм.¹

Дотримання цих законів і регулярне духовне живлення допоможуть нам не втрачати висоту.

“Літак сконструйовано таким чином, щоб він міг відриватися від землі, залишаючи цей світ, — каже Андрій. — Саме цього хоче від нас Небесний Батько. Регулярно насичуючись духовно, ми безпечно дістанемося туди, куди прагнемо— додому на небеса”. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Томас С. Монсон, “Святий храм— маяк світові”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 92.

“Випробуйте самих себе, чи ви в вірі”
(2 Коринтянам 13:5).

СПИСОК ДІЙ ЩОДО ДУХОВНОГО ЖИВЛЕННЯ

Авіатехніки часто складають список речей, які вони мають регулярно перевіряти. Церковні провідники пропонують нам регулярно влаштовувати особисту перевірку своєї духовності.¹

- Ось кілька питань, які можуть допомогти вам час від часу перевіряти своє духовне здоров’я. Якщо ви занепокоєні будь-чим зі своїх відповідей, поговоріть зі своїми батьками або єпископом чи президентом філії.
- Чи є мої молитви регулярними й щирими?
  - Чи бенкетую я словом Бога, яке міститься в Писаннях та вченнях живих пророків?
  - Чи зберігаю я Суботній день у святості, і чи регулярно я відвідую церковні збори?
  - Чи виявляю я готовність поститися й платити свою десятину й пожертвування?
  - Чи волю я прощати інших?
  - Чи регулярно я знаходжу можливості служити іншим?
  - Чи завжди я пам’ятаю Спасителя і наслідую Його приклад?
  - Чи стежу я за тим, щоб мої думки й мова залишалися чистими?
  - Чи дотримуюся я Слова мудрості?

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Джозеф Б. Віртлін, “True to the Truth,” *Ensign*, May 1997, 17.

ПОРИНЬТЕ В ПИСАННЯ

Нехай семінарія перетворить вас.

(Див. 1 Нефій 19:23).

ФОТОПОСТРАЦІЯ КЕВІНЕНРІ, ЛЕГІЙ І ГОТО НАРОД ПРИВІЛИ В ОБІЦЬНУ ЗЕМЛЮ.
ХУДОЖНИК АРНОЛЬД ФРІБЕРГ © 1951 ІРІ; МОЛОДИЙ НЕФІЙ СКОРАЄ СВОЇХ БУНТІВНИХ
БРАТВ, ХУДОЖНИК АРНОЛЬД ФРІБЕРГ, 3 ЛЮБ'ЯЗНОГО ДОЗВОЛУ МУЗЕО ІСТОРИ ЦЕРКВИ;
АВІАДІЙ ПОСТАВ ЛЕГЕД ЦАРЕМ НОЕМ, ХУДОЖНИК АРНОЛЬД ФРІБЕРГ © 1951 ІРІ

Час для обговорень

“Я шануватиму батьків і зроблю свій внесок у зміцнення моєї сім’ї” (Мої євангельські норми).

Гіларі Уоткінс Лемон

Грунтується на справжніх подіях

“Добре, збираймося для обговорення”,— покликала мама.

Джозі чекала на цей момент цілісний день. Кожного вечора Джозі та два її маленькі братики, Бен та Вес, збиралися у вітальні з мамою й татом, щоб обговорити те, що відбувалося в їхньому житті.

Увечері тато сказав, що допоможе Джозі попрактикуватися з її текстом промови ранкових оголошень. Читання ранкових оголошень було особливим привілеєм Джозі в школі. Завтра Джозі програє невелику частину своєї улюбленої пісні, яка транслюватиметься через шкільні динаміки, і через мікрофон оголосить про заходи, що відбуватимуться того дня, а також обіднє меню.

Джозі у захваті побігла до вітальні, щоб прорепетирувати свою промову.

“А ось і наш знаменитий диктор!—сказав тато, коли Джозі заскочила до нього на диван.—Як ти, налаштована на завтрашній день?”

“Не можу дочекатися, але трохи

переживаю. Боюся, що наплутаю щось перед усією школою”,—відповіла Джозі.

“Саме тому ми й практикуємося,—сказав тато.—Починай і прочитай весь свій текст, а я слухатиму й виявлятиму місця, де щось можна покращити”.

“Дякую, тато”,—сказала Джозі.

Вони з татом переглядали текст стільки разів, що Джозі збилася з рахунку. Після цього Джозі встала і востаннє прочитала текст промови перед своєю сім’єю. Мама й тато привітали її радісними вигуками. Бен дав їй “п’ять”, а Вес усміхнувся й заплескав у долоні.

Спати Джозі пішла щасливою та впевненою у собі.

Наступного дня все пройшло

добре. І хоча Джозі нервувала, на її обличчі з’явилася усмішка, коли вона почула, як зі шкільних динаміків полинула її музика. Вона раділа, що попрактикувалася з татом у промові, і прочитала текст повільно й чітко без будь-яких помилок.

“Ти чудово впоралася”,—сказала помічник директора, місіс Блейк.

Наприкінці навчального дня, коли Джозі стояла у черзі, щоб сісти в автобус, старший хлопчик озирнувся й спитав: “Чи ти не та дівчинка, яка читала оголошення сьогодні?”

Джозі усміхнулась. “Так”,—відповіла вона.

“А чому ти вибрала саме ту пісню?—спитав хлопчик.—Вона

ж дурнувата. Ти зіпсувала всі ранкові оголошення”. Після цих слів він обізвав її і розсміявся разом із друзями.

В автобусі Джозі самотньо сиділа на передньому сидінні. Її нудило.

Коли вона прийшла додому, то побачила, що мама грається з Весом.

“Мамо, я знаю, що ще не час для обговорень, та чи не можемо ми поговорити вже зараз?”—спитала Джозі.

“Звичайно, Джозі,—відповіла мама. —Що сталося? Щось пішло не так з ранковими оголошеннями?”

“Ні,—сказала вона. —Все пройшло чудово. Принаймні я так вважала, поки один хлопчик не сказав мені, що я вибрала дурнувату пісню. Він ще обізвав мене дуже поганим словом”.

Жестом мама запросила її сісти поруч з нею на підлогу. Джозі підійшла й сіла. Мама міцно обійняла її. Джозі й мама обговорили все, що відбувалося того дня, у тому числі й похвалу місіс Блейк.

“Мені шкода, що той хлопчик зі своїми друзями поставилися грубо до тебе,—сказала мама. —Втім, здається, що іншим людям, яких ти поважаєш, наприклад місіс Блейк, дуже сподобалося, як ти читала оголошення. Ми з татом так пишаємося тобою! Ти дуже старанно працювала і воно було того варто!”

Джозі знову обійняла маму. “Дякую, матусю,—сказала вона. —Я відчуваю себе набагато краще”. Джозі було радісно, що будь-який час може бути часом для обговорень. ■

“Немає нічого більш важливого у стосунках між членами сім’ї, ніж відверте, чесне спілкування”.

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Як незгасиме полум’я”, Ліягона, лип. 1999, с. 103.

СПІЛЬНЕ ОБГОВОРЕННЯ

Ось кілька порад для вашого власного сімейного “часу для обговорень”.

- Попросіть своїх батьків приділяти кілька хвилин кожного дня для спільних сімейних

обговорень. Обговорення можна проводити під час прийому їжі або в певний час дня.

- Переконайтеся, що кожен по черзі може і висловлюватися, і слухати. Залучіть до

обговорення кожного!

- Поважайте думки членів вашої сім'ї. Впевніться, що кожен відчуває, що його чи її слова важливі.

ІГРИ-БЕСІДИ

Потрібні ідеї, щоб провести час для обговорень? Спробуйте пограти в ці ігри:

Володар диванної подушки: Якщо у вас велика сім'я або членам вашої сім'ї важко дочекатися своєї черги говорити, скористайтеся диванною подушкою, завдяки якій ви знатимете чия буде черга говорити. Після того, як людина, у якої в руках буде подушка, скаже те, що він чи вона хотіли сказати, киньте подушку іншому члену сім'ї, щоб черга говорити перейшла до нього.

Інтерв'юєр: Розділіться на дві групи і по черзі беріть одне у одного інтерв'ю. Підготуйте кілька питань для свого напарника і поставте їх йому або їй. Під час своїх інтерв'ю, ви навіть можете використовувати справжній мікрофон або звукозаписувальний апарат.

Що б ви робили? По черзі ставте членам своєї сім'ї різні питання, що починаються зі слів “Що б ви робили ... ?” Наприклад: “Що б ви робили, якби загубилися?” та “Що б ви робили, якби могли потрапити в будь-який куток світу?”

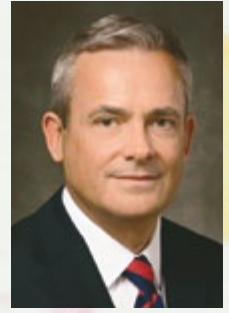
ДОПОМОГА БАТЬКАМ: НАОДИНЦІ З ДИТИНОЮ

Якби весело не було б спілкуватися всією сім'єю, батькам також важливо проводити час наодинці з кожною дитиною. Протягом дня знаходьте можливості поспілкуватися з кожним з ваших дітей індивідуально. По одному запрошуйте дітей допомагати вам в домашньому господарстві, супроводжувати вас у справах або трохи поспілкуватись з вами у вашій кімнаті. Лише кілька коротких моментів можуть привести до змістовних бесід.

Він розірвав ПУТА СМЕРТІ

Старійшина Патрік Керон
Сімдесятник

“Вони мають вічне життя через Христа, Який розірвав пута смерті” (Мосія 15:23).

Одного вечора, в ті дні, коли наші діти ще були маленькими, ми зібралися для вивчення Писань всією сім'єю. Ми читали про Спасителя і говорили про те, що Він ніколи

не робив жодних помилок.

Пізніше того вечора моя дружина пішла укласти в ліжку нашу трирічну дочку, Сьюзі. Сьюзі подивилася на свою маму й сказала: “Мамусю, а Ісус таки помилився”.

“Що ти маєш на увазі?”—спитала її мама.

“Він дещо розірвав,”—сказала Сьюзі.

Трохи збентежена, мама спитала її: “Що Він розірвав?”

“Ісус розірвав пута смерті,”—відповіла Сьюзі.

Моя дружина пригадала, що вони з Сьюзі багато разів співали пісню Початкового товариства “Ранньою весною”, і Сьюзі запам'ятала слова з неї: “Ранньою весною наш Господь ожив. [Пута] смерті розірвав, у вічність шлях

відкрив”.¹ Мама пояснила Сьюзі, що розірвати пута смерті означає те, що Ісус воскрес, аби всі ми могли знову жити після того, як помremo.

Та розмова дала нам з дружиною багато можливостей навчати наших дочок—Ліззі, Сьюзі та Емму,—про те, що Спокута насправді означає для кожного з нас. Сьюзі була права: Ісус дійсно розірвав пута смерті. Однак то була не помилка. То був найвеличнійший дар, який Він тільки міг дати нам! (Див. Учення і Завіти 14:7).

Спаситель помер і воскрес, щоб ми могли знову жити з нашим Небесним Батьком і нашими сім'ями, якщо ми праведні. Якщо ми гідні, то колись зможемо насолоджуватися благословеннями безсмертя і вічного життя. Я вдячний за те, що Ісус дещо розірвав, а саме—пута смерті! ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Ранньою весною”, *Збірник дитячих пісень*, с. 57.

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему Початкового товариства на цей місяць.

ІСУС ХРИСТОС

навчає мене вибирати правду

Для Теннера Великдень буде інакшим цього року. Його дідусь помер і Теннеру було сумно, що він вже не зможе проводити з ним разом час.

Однак на уроці Початкового товариства Теннеру нагадали, що Великдень ми святкуємо тому, що Ісус живе! Коли Він воскрес, Його дух навічно об'єднався з Його

тілом, яке вже ніколи не зазнає смерті. Теннер дізнався, що завдяки тому, що Ісус воскрес, одного дня воскреснуть усі, у тому числі і його дідусь!

Співаючи Великодню пісню, Теннер сповнився радістю: “Бог наш воскрес, ангелів спів чути з небес. В день Великодній нас радість єдна. Слава Ісусу! Батьку хвала!”¹

Теннер хотів поділитися цією доброю новиною з усіма. Він вирішив, що перед Великоднем він покладе на порозі своїх сусідів маленькі букетики весняних квітів, додавши до них папірці, де будуть написані уривки з Писань про воскресіння Ісуса. Він уявив собі усмішки на їхніх обличчях, коли вони знайдуть його подарунків Великоднього ранку. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Бог наш воскрес”, *Збірник дитячих пісень*, с. 44.

Пісні та уривки з Писань

- Іван 13:15
- Пісня на ваш вибір про Ісуса Христа
- Рекомендовані пісні зі *Збірника дитячих пісень*: “Бог наш воскрес” (с. 44), “Чи правда, що Ісус живий?” (с. 45) “Помер, щоб знову ми жили”, *Ліягона*, квітень 2005, с. Д13; “Пасхальна Осанна”, *Ліягона*, квітень 2003, с. Д8.

Вправа ВП Де у світі?

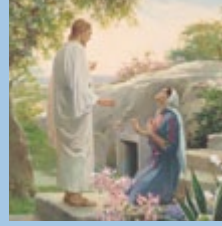
Після того, як Ісус Христос воскрес, Він явився людям не лише поблизу Єрусалима, але й також праведним людям на Американському континенті. Разом із сім'єю проведіть лінії від кожної ілюстрації до зображень земель (Єрусалима або Американського континенту), де відбулися відповідні події. По черзі читайте уривки з Писань, щоб більше дізнатися про події, які зображені на ілюстраціях.

Єрусалим

Ісус благословляє дітей
3 Нefій 17:11–25

Ісус явився
Марії Магдалині
Іван 20:14–18

Ісус навчає на Амери-
канському континенті
3 Нefій 11:8–11

Ісус сходить на небеса
Дії 1:9–11

Ісус явився праведним
людям
3 Нefій 11:1–8

Ісус показує Свої рани
Своїм апостолам
Лука 24:36–40

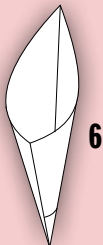
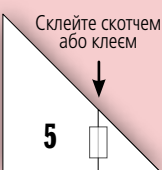
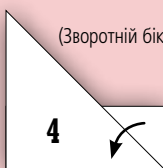
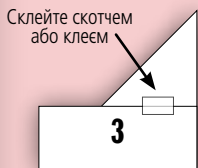
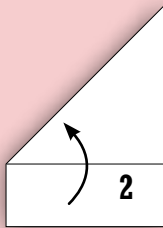
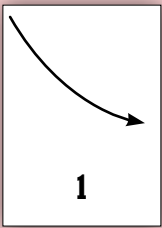
Ісус просить принести
нефійські літописи
3 Нefій 23:7–13

Ісус явився Своїм
апостолам
Матвій 28:16–20

Зроби сам(а)

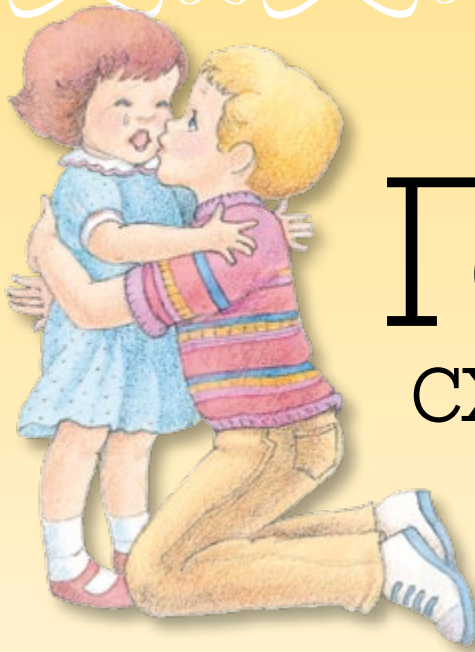
Як і Теннер, ти можеш сам зробити букетики квітів. Візьми прямокутний аркуш білого або кольорового паперу і виконуй наведені нижче кроки. Покладіть у кульок квіточки або пригощення, щоб приємно здивувати друга або члена сім'ї!

Американський континент

На Господа схожим бути

Спрощений варіант

Із зобов'язанням $\text{♩} = 104-116$

Слова і музика Дженіс Кепп Перрі

1. На Гос - по - да схо - жим бу - ти Ба - жа - ю я
(2. Я) хо - чу лю - би - ти ближ - ніх, Слу - жи - ти я

по - всяк - час. Я праг - ну у - сіх лю -
лю - дям вчусь. І ра - діс-ний день че -

би - ти, як лю - бить І - сус всіх нас. Ко -
ка - ю, ко - ли прий - де знов І - сус. Я

© 1980 by Janice Karp Perry. Усі права застережено. Цю пісню можна копіювати для разового некомерційного церковного або домашнього використання. Ця позначка має бути на кожній окремій копії.

ли я не зна - ю, як тре - ба вчи - нить, На - ма - га - юсь
 праг - ну зга - да - ти, як нас Він у - чив, На - ма - га - юсь

жи - ти, як ме - ні ше - по - тить го - лос: "Ближ - ніх лю - би, як І -
 чу - ти, як ме - ні ше - по - тів го - лос: "Ближ - ніх лю - би, як І -

сус лю - бить нас. Доб - рим і при - яз - ним будь у - весь

час Та чес - ним у спра - вах, сло - вах і дум - ках, Те -

бе так нав - ча - є І - сус"._____ 2. Я сус"._____

Сестри по роду й по вірі

Хезер Ріглі

Співробітник редакції церковних журналів

Марія й Діана Д. не просто сестри; вони ще і найкращі друзі. Діані 10 років, а Марії у минулому серпні виповнилося 12 років. Вони живуть у Румунії, де є близько 3000 членів Церкви. Вони мають міцну віру в Ісуса Христа завдяки тому, що відвідують Церкву, читають Писання і моляться.

“В Церкві я навчилася вірити в Бога”,—каже Марія. Одного разу вона писала контрольну роботу і в молитві попросила Небесного Батька в ім'я Ісуса Христа про допомогу. Отримавши хорошу оцінку, вона відчула, що Небесний Батько допоміг їй.

Діана каже, що Книга Мормона допомагає їй зберігати віру. “Кожен той день, коли я читаю Книгу Мормона, видається для мене хорошим днем”,—пояснює вона. Її улюблена історія з Писань—це історія Джозефа Сміта. “Він молився і Бог та Ісус Христос допомогли йому”,—каже вона. ■

ШОКОЛАД

Улюблений десерт обох сестер—це шоколад. Марії подобаються шоколадні тістечка, а Діані шоколадний торт.

УЛЮБЛЕНА ПІСНЯ

Марія й Діана обоє грають на фортепіано. Улюблена пісня Марії "Так всіх любіть ви". В ній говориться про заповідь Ісуса любити інших людей. Діана може зіграти її на фортепіано майже досконало, але, вона каже, що кінець цього гімну грати найважче.

ЛЮБЛЮ НА ХРАМ ДИВИТИСЬ

Марія й Діана обоє прагнуть одружитися в храмі одного дня. Країна, в якій вони живуть, входить до території Київського Українського храмового округу.

Коли Діана стане трохи дорослішою, вона поїде до Київського Українського храму виконувати хрищення за померлих. Марія вже достатньо доросла, щоб відвідувати храм. Храм від них знаходиться на відстані 805 км.

СІМ'Я НА ПЕРШОМУ МІСЦІ

Марія й Діана люблять своїх батьків. "Мама втішає нас, коли ми хворіємо",—каже Марія. "Тато водить нас до школи",—говорить Діана.

ГІМНИ

Улюблений гімн Діани "В землях Юдеї", в якому розповідається про народження Ісуса Христа. Члени Церкви в Румунії користуються церковною книгою гімнів зеленого кольору. Слово "Imnuri" означає "гімни" румунською мовою.

Що я можу робити, щоб слідувати за планом НЕБЕСНОГО БАТЬКА для мене?

*Старійшина Річард Г. Скотт,
з Кворуму Дванадцятьох
Апостолів, ділиться своїми
думками з цього питання.*

Пізнавайте великий план щастя,
вивчаючи Писання.

Прислухайтесь до голосу сучасних пророків
і пророків минулого.

Підкоряйтеся внутрішнім почуттям, які
приходять як спонукання від Святого Духа.

Коли необхідно, прагніть поради й скерування
батьків і ваших провідників священства.

З "The Joy of Living the Great Plan of Happiness," Ensign, Nov. 1996, 75.

МОЇ ЄВАНГЕЛЬСЬКІ НОРМИ

Я виконуватиму план Небесного Батька стосовно мене.

Я пам'ятатиму свої завіти хрищення та прислухатимуся до Святого Духа.

Я вибиратиму правду. Я знаю, що можу покаятися, якщо зроблю помилку.

Я буду чесним з Небесним Батьком, іншими людьми та з самим собою.

Я з благоговінням згадуватиму ім'я Небесного Батька та Ісуса Христа.

Я не буду лаятися і вживати грубі слова.

У Суботній день я робитиму те, що допоможе мені наблизитися до Небесного Батька та Ісуса Христа.

Я шануватиму батьків і виконуватиму свою частину у зміцненні моєї сім'ї.

Я зберігатиму розум і тіло священними і чистими, а також не вживатиму шкідливих для мене речовин.

Я одягатимуся скромно, щоб виявляти повагу до Небесного Батька і до самого себе.

Я читатиму й дивитимуся тільки те, що приємне Небесному Батькові.

Я слухатиму тільки ту музику, яка приємна Небесному Батькові.

Я шукатиму гарних друзів і добре ставитимусь до інших.

Я вже зараз житиму так, щоб бути гідним(ою) піти до храму й виконуватиму свою частину, щоб мати вічну сім'ю.

Я БОЖЕ ДИТЯ

Я знаю, що Небесний Батько любить мене, і я люблю Його.

Я можу молитися Небесному Батькові у будь-який час і в будь-якому місці.

Я намагаюся пам'ятати про Ісуса і йти за Ним.

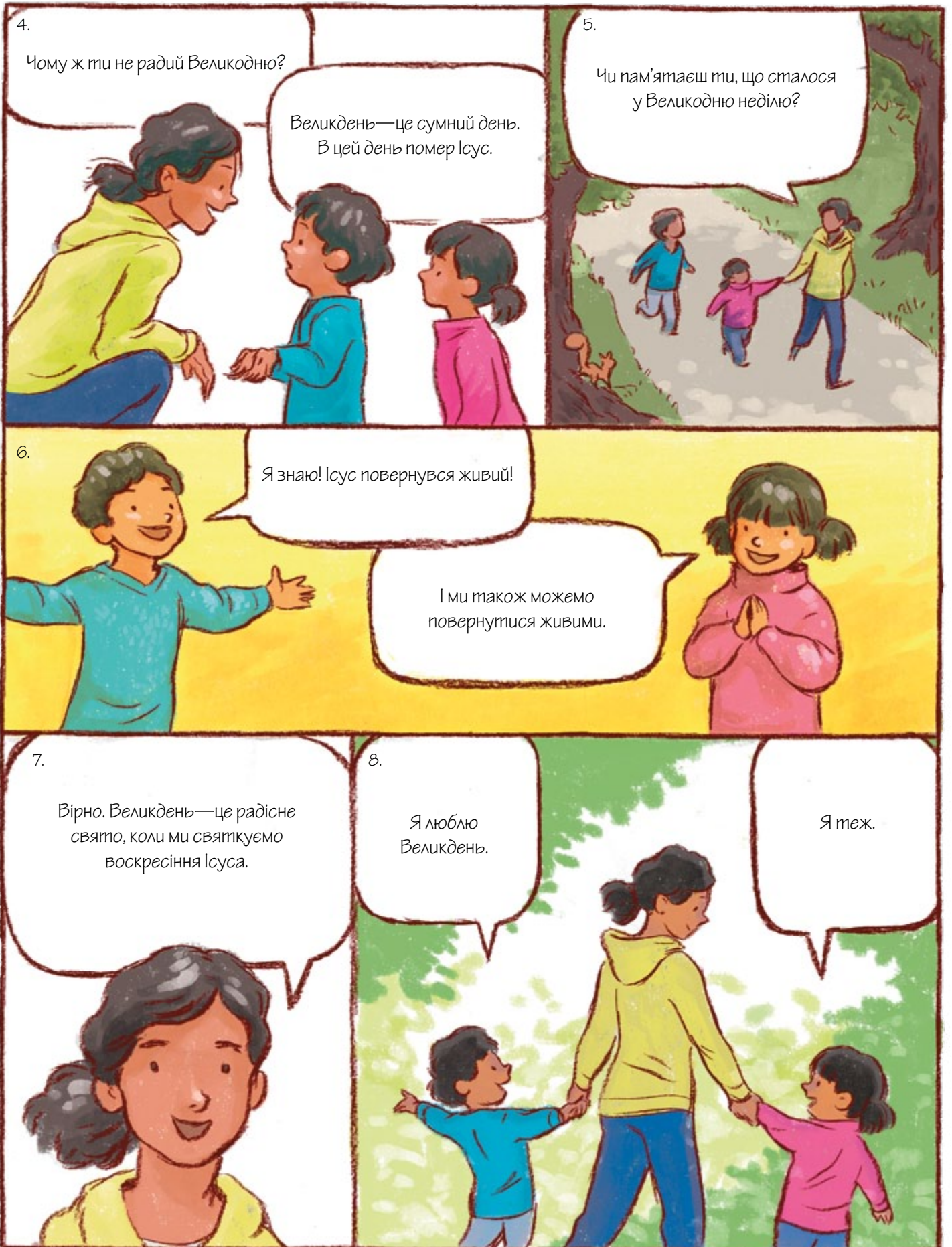

Побачити радість Великодня

Грунтується на справжніх подіях

4.
Чому ж ти не радий Великодню?

Великдень—це сумний день.
В цей день помер Ісус.

5.
Чи пам'ятаєш ти, що сталося
у Великодню неділю?

6.
Я знаю! Ісус повернувся живий!

І ми також можемо
повернутися живими.

7.
Вірно. Великдень—це радісне
свято, коли ми святкуємо
воскресіння Ісуса.

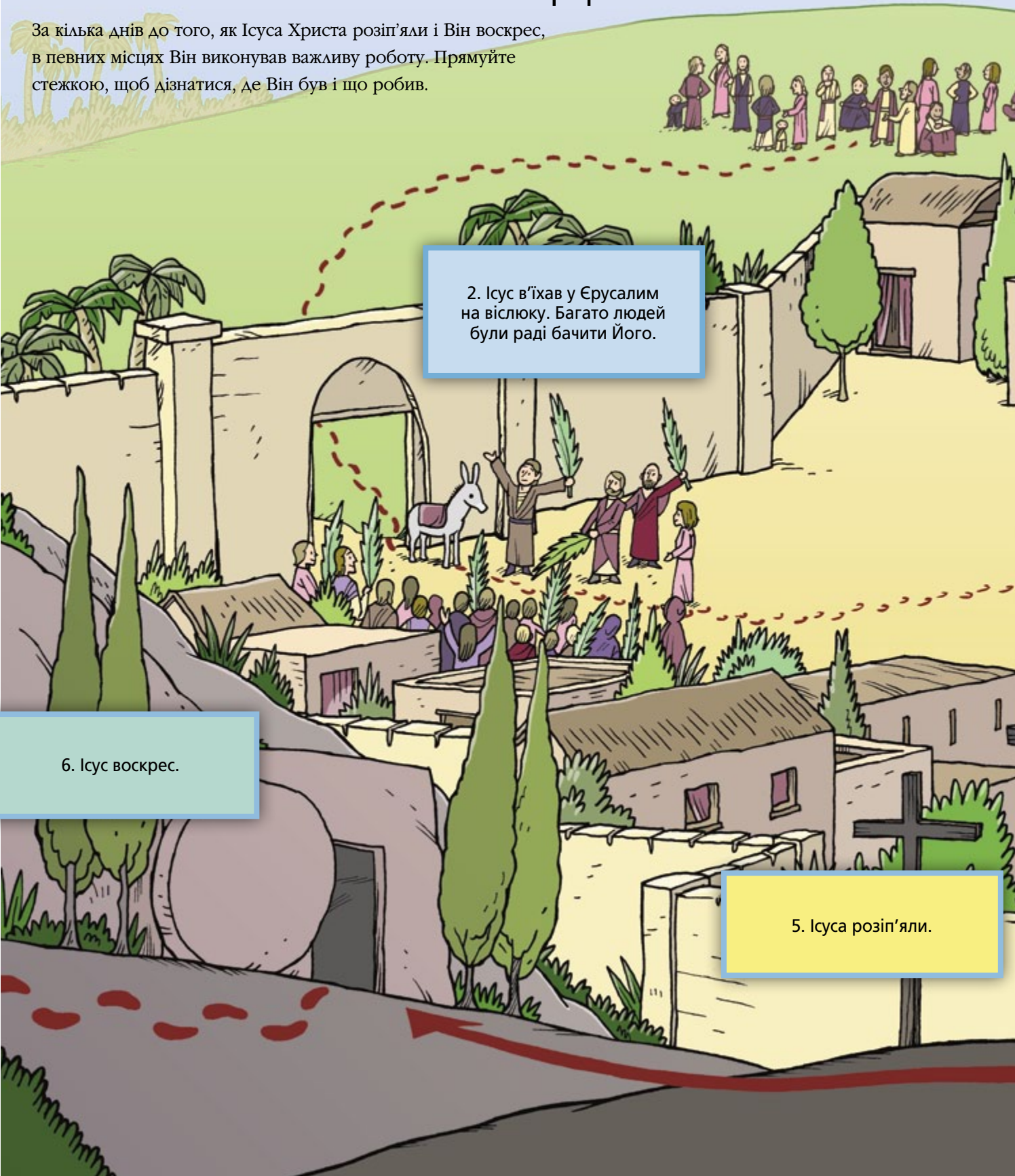
8.
Я люблю
Великдень.

Я теж.

Стежинка Великодня

За кілька днів до того, як Ісуса Христа розіп'яли і Він воскрес, в певних місцях Він виконував важливу роботу. Прямуйте стежкою, щоб дізнатися, де Він був і що робив.

2. Ісус в'їхав у Єрусалим на віслюку. Багато людей були раді бачити Його.

6. Ісус воскрес.

5. Ісуса розіп'яли.

1. Ісус навчав людей на пагорбку, який називали Оливною горою.

3. Ісус зцілював хворих людей у храмі.

4. У Гефсиманському саду Ісус молився Небесному Батькові і страждав за наші гріхи.

Всесвітнє навчання провідництва вказує шлях справжнього зростання

Хезер Уїтл Ріглі

Церковні новини та події

Під час Всесвітніх зборів навчання провідництва, які відбулися 11 лютого 2012 року, провідники Церкви пояснили значення “справжнього зростання” і того, як його досягнути.

У навчанні провідників Церкви по всьому світу брали участь президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, члени Кворуму Дванадцятьох Апостолів, президентства сімдесятників і президентств допоміжних організацій Церкви.

“Застосовуючи церковну термінологію, слово *зростання* можна пояснити як “збільшення кількості нових членів Церкви”. ... Однак *справжнє зростання* визначається як “збільшення кількості активних членів Церкви”,—пояснив президент Ухтдорф.

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, додав: “Зростання відбувається тоді, коли наслідком особистого навернення до євангелії, що триває все життя, є зміцнена віра як у кожного окремо, так і у всієї сім’ї”.

За словами президента Ухтдорфа, таке зміцнення віри включає певні речі, які неможливо якось виміряти. Серед них щоденна молитва, вивчення Писань, домашній сімейний вечір, любов у домі й розуміння того, як діє спокута в особистому житті.

“Надто часто ми ускладнюємо красу й простоту євангелії Ісуса Христа нескінченним переліком малозначущих сподівань,—сказав він.— Однак, зосереджуючись на понятті “чому”, коли йдеться про євангелію, ми позбавимося більшості наших непорозумінь”.

Трансляція головним чином була зосереджена на ключових вченнях і принципах, які дають відповідь на запитання “чому?”.

“Належно поставивши запитання “чому?”,

ми зможемо прийти до належних відповідей на запитання “хто?”, “що?”, “коли?”, “де?”, “чому?” і “як?”,—сказав президент Ухтдорф.

Місце шлюбу й сім’ї у плані Бога

“Церква складається з сімей,—сказав президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів.—Приходи і коли виконують допоміжну роль. Коли ми говоримо про сім’ї, тоді ми бачимо справжнє зростання Церкви”.

Він сказав, що кожен чоловік і батько має активно застосовувати священство в домі, головуючи над сім’єю в праведності. Подібним же чином, за його словами, провідники священства мають гідно керувати; хоча чини у священстві різняться, кожен гідний носій священства має стільки ж священства, скільки й інші (див. УЗ 1:20).

Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, наголосив на тому, що чоловіки і дружини, батьки й матері, повинні розвивати свої стосунки на основі любові, покаяння і молитви, щоб успішно зміцнювати й захищати сім’ю, яка є “центральною частиною Творчого плану для вічної долі Його дітей” (“Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона і Ensign*, лист. 2010, с. 129).

“Три рази у Священних Писаннях ми читаємо застереження про те, що всю землю буде спустошено під час приходу Господа, якщо певні умови не буде виконано,—каже він.—І в кожному з тих застережень йдеться про те, що станеться з людською сім’єю за відсутності храмових запечатувальних обрядів. Без цих обрядів піднесення слава Божа не буде здійснена”.

Досягнення цієї мети—вічного життя і піднесення для всіх Божих дітей—вимагає, щоб таке справжнє зростання відбувалося в наших домівках, приходах і філіях та по всій Церкві.

Застосування євангелії

Справжнє зростання і навернення відбуваються тоді, коли євангелія стає частиною повсякденного життя. Під час обговорення, проведеного у формі запитань і відповідей, старійшина А. Том Перрі та старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, пояснили, що найвищим виявом застосування євангелії є укладання й дотримання храмових завітів. Послух завітам, за словами старійшини Крістофферсона, з часом може змінити тілесну людину на святу.

Надання допомоги іншим—це ще один важливий аспект застосування євангелії. Провідники сказали, що члени Церкви—і кожен окремо, і як уся Церква—несуть відповідальність за те, щоб допомагати людям, які мають матеріальні й духовні потреби.

Старійшина Крістофферсон сказав, що в питаннях піклування про бідних і нужденних нам не слід вагатися щодо того, чи варто об'єднувати зусилля з іншими релігіями та організаціями, діяльність яких спрямована на служіння. Провідники священства мають займати чільне місце у вирішенні цих питань, однак члени Церкви й місіонери повинні також брати участь у цій справі.

Під час групового обговорення особлива увага приділялася служінню сім'ям, зміцненню носіїв Мелхиседеківського священства і тому, як допомагати молоді зміцнювати віру й свідчення. У цьому брали участь старійшина Баллард і старійшина Ніл А. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів,

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, промовляє під час групового обговорення, яке відбулося в рамках Всесвітніх зборів навчання провідництва у лютому 2012 року.

Під час лютневих Всесвітніх зборів навчання провідників президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, сказав: "Найперше, що ми повинні зробити—це зрозуміти. Друге—застосовувати те, що зрозуміли, на практиці. ... Слово Бога має мало користі, якщо ми не втілюємо те, що почули, в життя".

Щоб отримати найбільшу користь від настанов, даних церковними провідниками, він запрошував усіх провідників Церкви зробити три речі по завершенню трансляції для провідників і протягом усього їхнього служіння в покликаннях:

1. Як індивідуально, так і всім складом ради з молитвою розмірковуюте над отриманими настановами і усвідомте, чому ви служите.
2. Після розмірковувань і обговорення визначте кілька конкретних кроків, які ви зробите для втілення ваших планів. Ці кроки мають відповідати обставинам і потребам кожної організації, приходу, колу, сім'ї та людини.
3. Як тільки ви візьмете на себе ці зобов'язання, під час кожної ради, в якій ви берете участь, слідкуйте за їхнім виконанням у межах вашої відповідальності та покликань.

а також старійшина Рональд А. Разбанд, з президентства сімдесятників, Елейн Ш. Дальтон, генеральний президент Товариства молодих жінок, і Розмарі М. Уїксом, генеральний президент Початкового товариства.

Старійшина Разбанд сказав, що кожен провідник має докладати зусилля, аби повертати членів Церкви до повної активності, а старійшина Андерсен наголосив на тому, що молодим людям необхідно активніше долучитися до процесу реактивації та зміцнення молоді.

Як досягнути справжнього зростання

Президент Ухтдорф наголосив, що справжнє зростання відбувається тоді, коли ми застосовуємо євангельські принципи в повсякденному житті.

“Розглядаючи ці теми, поставте стосовно свого служіння запитання “чому?”, а потім подумайте, що будете робити “внаслідок цього”, працюючи як індивідуально, так і в радах”, — сказав він.

Як більше дізнатися

Ви можете подивитися, послухати, роздрукувати і завантажити матеріали трансляції десятками мов, зайшовши на сайт lds.org/study/other-addresses і натиснувши на **Worldwide Leadership Training**. ■

Запрошення писати статті

Журнал *Ліягона* з великим інтересом прочитає про ваші Різдвяні традиції:

- Як ваша сім'я святкує це свято?
- Які традиції притаманні вашій культурі?
- Які традиції створили ви, щоб разом із сім'єю наблизитися до Спасителя?
- Про які незабутні події, пов'язані з Різдвом, особливо ті, що стосуються традицій, ви можете нам розповісти?

Будь ласка, надсилайте свої спогади та ідеї до *Ліягони* не пізніше 1 червня 2012 року на адресу: liahona@ldschurch.org. ■

BibleVideos.LDS.org — дар світові

Під час Різдвяного вечора з Першим Президентством у 2011 році церковні провідники в “дар” світові представили веб-сайт з відеофільмами про життя Ісуса Христа, як його описано в Біблії.

На веб-сайті BibleVideos.LDS.org розміщено оригінальні короткі відео, в яких змальовано сцени з життя Христа, починаючи з того, як ангел передрік народження Христа, до Спасителевого воскресіння.

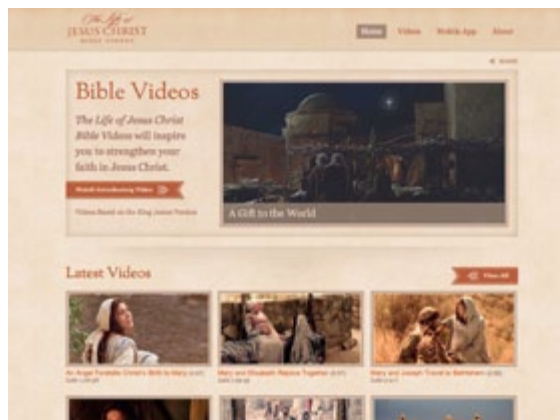
Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, оголосив про появу сайту під час духовного вечора.

“Подібно до подій з Писань, які детально описуються в цих коротких фільмах, вони можуть здаватися вам скромними, — сказав він. — Ваша віра й Святий Дух дадуть поштовх почуттям, на які заслуговують ці події, що змінюють світ”.

Місцем відеозйомок стала нова кіностудія LDS Motion Picture Studio South Campus у Гошені, шт. Юта, де в серпні 2011 року розпочалися зйомки для проекту New Testament Scripture Library Project (Бібліотека історій з Нового Завіту).

Цей проект включатиме понад 100 відеосюжетів, у яких буде змальовано життя Христа. Текст для відео взято безпосередньо з Біблії короля Джеймса.

На цей сайт можна заходити за допомогою мобільних пристроїв, і він доступний англійською (BibleVideos.LDS.org), іспанською (videodelabiblia.org) і португальською (videosdabiblia.org) мовами. Також існує безкоштовна програма для iPad, за допомогою якої ви можете по-новому відчувати біблійні історії завдяки зображенню, звуку й дотику. ■

З часом на веб-сайті “Біблійні відео з життя Ісуса Христа” буде розміщено майже 100 відеофрагментів, що описують сцени з життя Христа, як їх подано в Новому Завіті.

Старійшина Крістофферсон, старійшина Дженсен навчають членів Церкви в Аргентині

У суботу, 12 листопада 2011 року, старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятиох Апостолів, і старійшина Джей Е. Дженсен, з президентства сімдесятників, звернулися до підлітків, дорослої молоді, носіїв священства, місіонерів та членів Церкви в Салті, Аргентина.

Там також були присутні старійшина Мервін Б. Арнольд, президент Південної Південно-американської території, його дружина Девонна і старійшина Рубен Спітале, територіальний сімдесятник. Дружина старійшини Крістофферсона, Кеті, і дружина старійшини Дженсена, Лона, також були на зборі.

Близько 1300 молодих людей і батьків відвідали вогник, на якому виступали старійшина Крістофферсон і старійшина Дженсен. Ще 10 тис. членів Церкви в 70 колах по всій Аргентині дивилися трансляцію цих зборів.

Старійшина Дженсен, який раніше служив президентом Південної території Південної Америки, сказав: “Якщо ви не пам’ятаєте, що я вам казав, то я хотів би, щоб ви запам’ятали висловлювання пророка, Президента Томаса С. Монсона, про якого я можу свідчити, що це істинний пророк Божий. Ось ця фраза: “Рішення визначають долю”.

У нас є свобода волі—здатність вибирати і привілей приймати

рішення,—сказав старійшина Дженсен,—і завдяки цим рішенням ми вибираємо свою долю.

Він розповів історію про друга, який одного вечора вирішив випити й сісти за кермо. Це призвело до нещасного випадку, внаслідок якого загинуло двоє людей. На противагу цій історії він розповів іншу—про рішення відкласти шлюб, яке вони прийняли зі своєю дружиною, аби він міг у молодості відслужити місію.

“Після [мого повернення] ми одружилися в храмі. Ми уклали завіти, які поновлювали кожного тижня упродовж життя. Ми прийняли рішення, яке визначило нашу долю”,—сказав він.

Після нього виступила сестра Крістофферсон, яка поділилася своїм свідченням про те, які благословення приносять дотримання завітів, а старійшина Крістофферсон був заключним промовцем.

“Єдине, що вам дійсно потрібно—це любов і віра,—сказав старійшина Крістофферсон.—Саме віра допомагає нам у подружньому житті, в сім’ї, в професії та в роботі”.

Він звернув особливу увагу на те, що заповіді дають спрямування нашому життю і допомагають отримати те, що дійсно є важливим.

Потім він порадив, як молодим людям, так і їхнім батькам, взяти зобов’язання виконувати поради з буклета *Заради зміцнення молоді*.

ФОТО ДЖЕЙМСА ДЕРРИМПА

“Це значно зміцнить ваших дітей, навіть коли вони опиняться на самоті, проте будуть знати, що їхні батьки дотримуються цих самих принципів”,—сказав він.

Старійшина Крістофферсон у кінці промови висловив свою любов до членів Церкви в Аргентині, де він служив місіонером майже п’ять десятиліть тому.

У Салті старійшина Крістофферсон і старійшина Дженсен зустрілися з місцевими місіонерами та неодруженою молоддю, яким вони передали любов від провідників Церкви.

Щоб більше прочитати про сучасне служіння Апостолів, зайдіть на [Prophets and Apostles Speak Today на сайті LDS.org](http://Prophets and Apostles Speak Today na сайті LDS.org). ■

На початку листопада 2011 року перед місіонерами Аргентинської місії Резистенсія виступили старійшина Крістофферсон і старійшина Дженсен.

Гватемальський храм Кецальтенанго, освячений 11 грудня 2011 року президентом Дітером Ф. Ухтдорфом, є 136 храмом Церкви.

Освячення Гватемальського храму Кецальтенанго

11 грудня 2011 року під час трьох сесій освячення, проведених президентом Дітером Ф. Ухтдорфом, другим радником у Першому Президентстві, було освячено Гватемальський храм Кецальтенанго. Сесії освячення транслювалися до церковних підрозділів по всьому храмовому округу.

“Який це прекрасний храм,— сказав президент Ухтдорф під час суботнього святкового концерту, на якому молоді виконавці з цього регіону за допомогою танців, співу й відеопрезентації розповіли про історію й культуру свого краю.— Він виблискує як діамант, і він є діамантом для цього регіону цієї країни”.

Гватемальський храм Кецальтенанго є 136-им храмом Церкви в світі і 5-им у Центральній Америці. Цей храм служитиме приблизно 60 тис. святих останніх днів.

Було проведено церемонію початку будівництва сьомого храму Церкви в Бразилії

15 листопада 2011 року старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, головував на церемонії початку будівництва храму Форталеса—сьомого храму Церкви у Бразилії.

“Цей храм буде джерелом надії, світла і віри в Бога для всіх, хто живе на цій землі й у цьому місці,—сказав старійшина Беднар.—Це місто стане кращим і назавжди зміниться завдяки будівництву храму”.

Храм буде побудовано на бульварі Сантос Дюмон у Форталесі, шт. Сеара, Бразилія. Президент Томас С. Монсон оголосив про будівництво Бразильського храму Форталеса під час жовтневої генеральної конференції у 2009 році. ■

Концерт у Пуерто-Ріко привертає увагу тисяч людей

18 грудня 2011 року члени 5-ти колів у Пуерто-Ріко взяли участь у Різдвяному концерті, який відбувся в Пасео-де-Артес у місті Кагуас. На концерт, в якому брали участь майже 85 членів Церкви, прийшло подивитися близько 2,5 тис. місцевих жителів.

Новий центр для дорослої молоді є третім у Африці

4 листопада 2011 року доросла молодь у Південноафриканському колі Соуето провела свій перший захід у новій будівлі, яка буде використовуватися винятково як центр для дорослої молоді.

Понад 140 центрів існують по всій Європі й кілька налічується на території Сполучених Штатів. Центр у Соуето є третім у Африці. Ще два збудовано в Демократичній Республіці Конго та в Зімбабве.

Унікальний підхід спонукає ставити запитання

Сувій паперу став початком місіонерського заходу під назвою “Запитання до Бога”, який відбувся 9 жовтня 2011 року в Нижньому Новгороді, Росія.

Упродовж кількох годин понад 150 чоловік зупинялися біля двох столів, встановлених на людній вулиці, брали фломастери й писали свої запитання. Загалом на сувої паперу було написано 84 запитання. Багато людей висловлювали бажання отримати відповідь від присутніх там місіонерів.

Щоб прочитати більше про ці та інші історії, будь ласка, зайдіть на сайт news.lds.org. ■

Необхідний компас

Журнал *Ліягона*—це мій маяк у житті. Разом з ним я ніколи не зіб'юся з дороги. Я впевнена, що кожен, хто читає церковні журнали, може знайти саме те, що йому потрібно. Я—президент Початкового товариства і бачу, як діти люблять слухати історії з журналу про дітей, таких, як і вони. *Ліягона*—дуже необхідний компас у нашому житті. Він допомагає нам уникати пасток Сатани.

Яніна Іванівна Давиденко, Україна

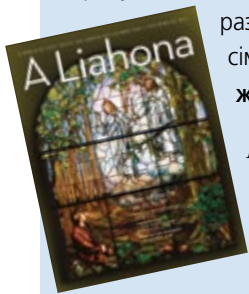
Історії приносять вітиху

Журнал *Ліягона* дуже допомагає мені своїми посланнями і статтями. Через те, що життя таке неспокійне, я часто зупиняюся протягом дня і читаю статтю з журналу, в якій ідеться про історії з життя інших членів Церкви. Ці статті завжди допомагають мені знайти духовну вітиху й поновлюють бажання повернутися в присутність Бога та Ісуса Христа разом зі своєю сім'єю.

Жоао Карлос, Бразилія

*Будь ласка,
надсилайте
свої відгуки
і пропозиції
на адресу:*

*liahona@ldschurch.org. Листви
можуть бути відредаговані для
більш стислого і ясного подання
інформації. ■*

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось два приклади:

“Благословення семінарії”, с. 20: прогляньте статтю заздалегідь і вирішіть, як ви можете найкращим чином застосувати це послання для вашої сім'ї. Якщо у вашій сім'ї є підлітки, які навчаються в семінарії, ви можете запитати їх, чому семінарія для них важлива. Потім почитайте розділ під назвою “Отримання обіцяних благословень”. Заохочуйте молодших дітей готуватися до відвідування семінарії, коли вони досягнуть відповідного віку. Якщо у вас немає дітей семінарського віку, ви можете прочитати статтю, а потім поговорити про важливість семінарії для сучасної молоді.

“Всі знають Блека”, с. 42: ви можете заспівати вступний гімн “Правду чини!” (Гімни, № 142). Прочитайте або коротко перекажіть історію про Блека. Попросіть членів сім'ї розповісти про випадок, коли їм було нелегко вибрати з двох різних варіантів і про наслідки їхнього рішення. На завершення прочитайте цитату Президента Томаса С. Монсона. ■

Простий, спокійний і незабутній

То був незабутній домашній сімейний вечір з нашими двома маленькими дівчатками: 6-річною Ангелікою й 4-річною Бетані. Ми з чоловіком просто впали на стільці, зовсім стомлені, не знаючи, як розпочати. Тож наші донечки взяли ініціативу в свої руки й повернули круг із завданнями на домашній сімейний вечір. Кожен з нас отримав доручення. Мій чоловік мав вести домашній сімейний вечір, Бетані відповідала за музику, я—за ігри, а Ангеліка мала провести урок.

Бетані вибрала пісню “Люблю на храм дивитись” (*Збірник дитячих пісень*, с. 99), і ми заспівали її разом. Тато прочитав вступну молитву. Потім Ангеліка взяла останній випуск *Ліягони* й вибрала статтю з дитячого розділу. У школі вона вчилася читати, тож прочитала нам статтю. У домі відчувався такий спокій. Дух свідчив, що те, про що вона читала—істина.

Ми погралися разом у ігри і я прочитала заключну молитву. Під час молитви я не могла не подякувати Небесному Батькові за Його Дух і любов, а також за те, що Він благословив наш дім цими маленькими духами. Ми з чоловіком знали, що наш обов'язок—піклуватися про них і навчати євангелії. Проведення домашніх сімейних вечорів—складова цього священного обов'язку. ■

Сільві Пусін, Реуньон

Єпископ
Річард С. Еджлі

Перший радник
у Верховному єпископаті

НАДІЯ В СПОКУТІ

Я зустрічав людей, які втратили будь-яку надію. Їм здавалося, що покаєння вже не досягне для них, а прощення не доступне. Такі люди не розуміють очищувальної сили Спокути. Або ж, якщо і розуміють, то не пропустили значення страждань Ісуса Христа в Гефсиманії й на хресті через своє серце. Якщо будь-хто з нас залишить надію очистити своє життя, то відмовиться від глибини, сили та всеосяжності Його страждань заради нас.

Кілька років тому, під час конференції колу, мені було доручено провести співбесіду з 21-річним молодим чоловіком, щоб визначити, чи гідний він служити на місії. Зараз генеральні авторитети, як правило, вже не проводять співбесід з потенційними місіонерами. Отже, це був не звичайний випадок. Коли я читав дещо з історії цього молодого чоловіка, яка послужила приводом для моєї співбесіди, моє серце щеміло. Цей хлопець був винний в (серйозних) гріхах. Мене дивувало те, чому мене попросили зустрітися з людиною, яка мала таке минуле за плечима, вважаючи, що з мого боку буде вкрай дивно рекомендувати його для служіння в якості місіонера.

Після суботньої вечірньої сесії конференції я відправився до офісу президента колу, щоб провести співбесіду. Коли я чекав, увійшов ставний молодий чоловік із сяючим обличчям. Я почав думати, як мені вибачитися, бо було очевидно, що він хотів поговорити, а в мене була запланована зустріч з дуже проблемним молодим чоловіком. Тоді він представився. То і був той молодий чоловік, на якого я чекав.

*Надія має
грунтуватися
не тільки на
знанні й свід-
ченні, але й на
дії Спокути в
особистому
житті.*

У приватній атмосфері офісу я поставив йому лише одне запитання: “Чому я маю проводити з вами співбесіду?”

Він розповів про своє минуле. Коли він закінчив, то почав говорити про зроблені ним кроки і про особисті страждання, через які йому довелося пройти. Він говорив про Спокуту—про безмежну силу Спокути. Він склав свідчення і висловив свою любов до Спасителя. А потім сказав: “Я вірю, що особисті страждання Спасителя в Гефсиманії і Його жертва на хресті були настільки впливовими, що вони можуть врятувати навіть таку людину, як я”.

Зворушений його покірністю й Духом, я відповів: “Я збираюся рекомендувати вас для служіння в якості представника Ісуса Христа”. І потім додав: “Я попрошу вас лише про одне. Я хочу, щоб ви були найкращим місіонером у цілій Церкві. І це все”.

Через три або чотири місяці, ми з сестрою Еджлі виступали в центрі підготовки місіонерів. Наприкінці духовного вечора, спілкуючись з місіонерами, я побачив молодого чоловіка зі знайомим обличчям.

Він спитав мене: “Ви пам’ятаєте мене?”

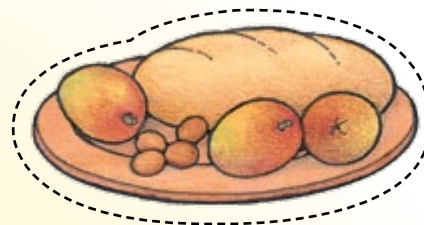
Трохи збентежений, я відповів: “Вибачте. Я знаю, що мушу пам’ятати вас, але просто не можу пригадати”.

Тоді він сказав: “Дозвольте мені нагадати вам, хто я. Я найкращий місіонер у центрі підготовки місіонерів”. І я бачив, що так воно і було.

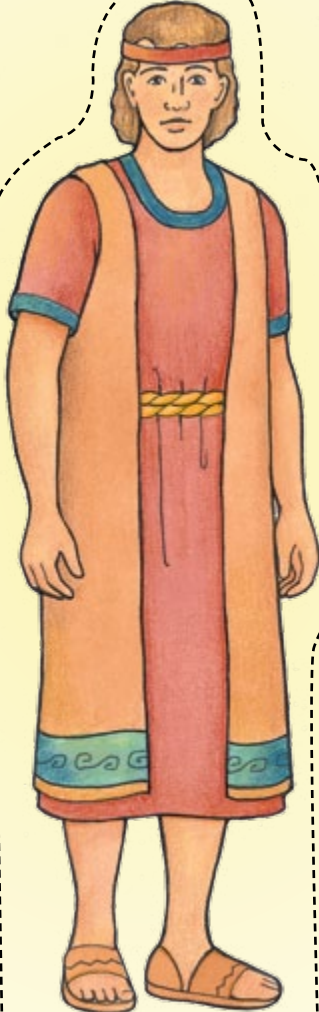
Надія цього молодого чоловіка ґрунтувалася не лише на знанні й свідченні про Спокуту, але й на дії цього дару в особистому житті. Він розумів, що її було здійснено особисто для нього! Він пізнав силу Спокути і надію, яку вона дає, коли усе здається втраченим чи безнадійним. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга, що проводився 4 листопада 2008 року. Повний текст виступу англійською мовою знаходиться на сайті speeches.byu.edu.

Цього року в багатьох номерах *Ліягони* будуть міститися фігурки персонажів з Книги Мормона. Щоб вони були достатньо міцними і ними було легко користуватися, виріжте фігурки, і приклейте або прикріпіть клейкою стрічкою до картону, невеличких паперових мішечків або паличок. Зберігайте кожен набір у конверті або мішечку разом із написом, що вказує, де в Писаннях шукати історію, яка відповідає цим фігуркам.

Алма

Амулек

Зизром

Місія Алми та Амулека
в землю Аммонійга

Алма 8–14

“У хвилину слабкості ми з вами можемо виговорити: “Ніхто цього не розуміє. Ніхто цього не знає”,—пише старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.— Можливо, жодна людська істота й не знає. Але Син Божий досконало знає і розуміє, бо Він відчув і зніс усі наші тягарі ще до того, як ми їх понесли. І оскільки Він сплатив останню ціну й поніс наші тягарі, то вміє досконало співчувати і може простягнути Свої руки милості на багатьох етапах нашого життя. Він може дотягнутися до нас, доторкнутися, прийти на допомогу—у буквальному розумінні прибігти до нас—і зміцнити”. Див. “Спокута й подорож земним життям”, с. 12.